

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 11 - LISTOPAD 2013 - CENA 15 Kč

Ocenění
za záchranu

Vzpomínka na
Helgu Weigel

Hlubocký hokejista
Jan Lidral

Výběrové řízení na
ředitele / ředitelku
PMH

HOLUBÍ NÁVRATY

Rozhovor s Václavem Kasalem

- 3** Vzpomínka na Helgu Weigel
- 4** Rozhovor - Dobří holubi se vracejí. Domů.
- 10** Výsledky voleb
- 11** Zamyšlení starosty - Stav podnikání na Hluboké
- 12** Výročí
Karel Klostermann
- 14** Čeští a bavorští středoškoláci hledali řešení pro energii budoucnosti
- 15** Pěšky z Bolligenu na Hlubokou
- 16** Ocenění za záchranu
- 17** Hokejista Jan Lidral
- 19** Baseballová baráž o extraligu
- 20** Aktuality golfového klubu
- 21** Obrazem
Podzimní výlovy
- 22** Pozvánky
- 23** Kulturní program

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

Číslo 11. listopad 2013. Ročník 44.
Vychází měsíčně.

Vydává: Městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou.

Kulturní nabídka (Panorama)
774 457 269 přes den.

Šéfredaktorka: Alena Mitter (Růžičková)
píše články neoznačené podpisem.
Tel.: 775 622 006.

E-mail: alenoviny@volny.cz.

Redakční kruh: ing. Eva Smrčková,
Marie Krejcarová, Jan Piskač

Sazba: Adam Růžička

Fotografie: ing. Jan Pírgl

Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři.
Náklad 600 výtisků.

Tiskne: Tiskárna PROTISK s. r. o. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., feditelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn.: p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.

Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Anonymy neuveřejňujeme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Miluju krásné chvíleky.

Cím víc mi v dětství lezl na nervy dědeček František, který nás jako šestileté vnučky nutil v lese zhluboka dýchat a obdivovat všechno to obyčejně samozřejmé: čistý vzduch, stromy, krásné podzimní listí, letícího ptáka, tím víc na něj dnes vzpomínám a v duchu se mu omlouvám. Ne, dědečku, opravdu nic krásného, milého, libého, spravedlivého... není na světě samozřejmé. Možná i proto příběhy se zaručeným koncem nazýváme: pohádky!

Nevím, jestli k tomu, aby si podobných samozřejmostí člověk vážil, musí být nutně starý. Možná to není podmínkou. Pamatuji si, že když mi doktor potvrdil zpravou, že nosím v bříšku své první dítě, měla jsem takovou radost, že kdykoli jsem si to uvědomila, zatrnulo mi v břiše třepetavou radostí, jako když posloucháte krásnou hudbu, nebo se na něco strašně těšíte, nebo jste zamilovaný... až jsem se bála, aby ta velká radost miminku neublížila. A to jsem byla vlastně úplně mladá...

Ovšem teď jako starší se fakt umím radovat mnohem víc a z úplných obyčejností. A uvědomuju si, jak ty malé radosti jsou ve skutečnosti velké. A taky, že musíme spoléhat na ty své, vlastní radosti. Protože nikdo, nacpané obchodní domy, televize ani předčasné volby nám poctivou obyčejnou radost nepřinesou.

Tak si udělejte vlastní inventuru radostí minulého měsíce a já vám povím o těch svých:

▪ Před 14 dny jsme se procházeli večerní Ljubljanou, bylo teplo a milo, a místní průvodce nám ukázal všechno krásné z jejich města. Ale nejkrásnější bylo zjištění, že místní obyvatelé si prosadili celé historické centrum jako pěší zónu bez aut. Parkoviště strčili do země a nad ním udělali krásnou volnou plochu se stromy, kytkami a sochami. Takže v tom městě si můžete bloumat uličkami bez chodníků, nakoukat do krámků, usadat venku u hospůdek, obdivovat architekturu, nechat dítě nebo pejska volně pobíhat – a být tak člověkem ve svém městě. Bez aut tam na vás nikdo nechvátá, netroubí, nehartusí. Nepřekážíte a čas jako by běžel pomaleji. Představte si, že až do Ljublaně došel kdysi náš krásný král Přemysl Otakar (ano, ten, co založil Budějovice). Až tam žil a koncepci svého města ovlivnil architekt Jože Plečnik (ano, ten, který rekonstruoval i Pražský hrad, jeho zahrady a terasy a mnoho dalších hezkých záležitostí v Čechách a ve Vídni, a byl přítelem Masaryka a české prvorepublikové inteligence). Ljubljana je krásné milé město s milými, podle mne nám Čechům hodné podobnými lidmi. Co se týče povahy. Ale zdají se mi tak trochu pracovitější...

▪ V seriálu *Universum* o přírodě mě potěšil díl

Naši milí čtenáři!

Tohle je trochu jiný Zpravodaj, než na jaký jste zvyklí. Podobou je tak trochu víc profesionální, než býval, nezdá se vám? Vzhledem k tomu, že první číslo, které jsem přivedla na svět, je dnes už staré 18 let – jistě vás napadne, že i technologie a svět vůbec se mezitím dost změnil. Po celou tu dobu jsem musela každý Zpravodaj vymyslet, napsat, v počítači upravit do podoby vhodné k tisku, vytisknout na průhledné blány, (později stačilo už jen předat zadání na flešce = čudlík, co se na něj vejde spousta informací) a odnést do tiskárny, kde ho přetiskli do podoby papírové. A vy jste si pak Zpravodaj koupili a přečetli. Udělala jsem jich takto do dnešního měsíce zhruba 220 kusů.

Intelektuální zlom nastal, když do Zpravodaje vstoupil Jan Pírgl, fotograf. Naše titulní stránky nám závidí všechny zpravodaje, ba i časopisy celé republiky. Nejen, že je město Hluboká krásné, my to máme fotograficky zdokumentováno. Těch fotografií už potkáváte stovky na dalších materiálech našeho města, na webových stránkách Hluboké, na facebooku...

Krásné chvíleky bez záruky

o psech. Ano, je jich spousta ras, jsou malí i velcí, povahově i podobou velmi rozdílní. Ale všichni mají dokonalý nos! I policejní ovčák, i váš milý domácí podvratáček. Čichem zjistí nejen, kam jste schovali buřt, ale i to, že máte těžkou nemoc. I neznámé osobě se podívají do obličeje a rozeznají, co má v očích: strach, agresi, zlobu anebo lásku a vstřícnost. A podle toho se zařadí. A pozor: my lidi máme taky na lidi čuch! I nám stačí kouknout druhému do očí a víte své. Jsou obličeje, ze kterých vás zamrazí a jsou drtičky, se kterými je vám okamžitě dobře. A povětšinou se nespletete. Důvěřujte svým instinktům!

▪ Emoce. Ke krásným chvílkám patří. Jenže bohužel vášnivě emoce patří i k těm chvílkám opačným. Ale i ty si můžete užít tak, že na ně budete ještě dlouho vzpomínat a navíc pročistí vzduch jako bouřka! Řeknu vám, tak krásně italsky, jako jsem se pohádala se svým mužem v 10 patře hotelu v Portoroži, za to by se nemusela stydět scéna z oscarového filmu. Co na tom, že příčina byla směšně malicherná. Vybíhala jsem na balkón s výhledem na podzimní Středozemní moře, házela měkké předměty (abych něco nerozbila), ječela, aby z toho něco měli i hosté ve vedlejších pokojích. Být si opravdu jistá, že vícevězděčkový hotel dokáže zahladit stopy vraždy v afektu ke spokojenosti přeživšího hosta (a k udržení dobré pověsti hotelu), byla bych už vdova. Ne, nezabila jsem ho. On se šel procházet po nábřeží směrem vpravo (zpátky do Evropy), já vlevo (směr z Evropy). Když jsem se vrátila, našla jsem za dveřmi hotelového pokoje ták přikrytý blyštivou poklici. (Aha, chce si mě udobřit! ...Ne, nedám se uplatit tak primitivně... To opravdu utratil tolik peněz za večeři na pokoj? ...Křivdila jsem mu! ... Miláček!) Nakonec jsem trucování nevydržela a šla poklici nadzvednout a nahlédnout dovnitř...

A pod ní byl prázdný vyjedený talíř! Výbuch emocí v mě hlavě by se dal popsat jako půlhodinový ohňostroj! (Před naše dveře ták zřejmě posunul vtipný host jiného pokoje...) Svoji emoci si pak užil i můj muž, když se vrátil na pokoj a také ten ták na chodbě potkal. Škoda, že jsem už byla tak vyčerpaná, že jsem nedokázala být vtipná a oznámit mu, že jsem si objednala večeři za 100 euro...

▪ A moje poslední radostná chvíleka bez záruky? Naši mluvící anduláci si všimli nádherného říjnového jara za okny bytu a dali se do toho. Výsledkem jsou už tři andulci vajčka v budce a poctivě sedící Lórinka. Tak snad budu opravdová babička – když se k tomu dcera ani syn stále nemají... Nemám záruku, že odchováme malé papoušky, neboť je to naše poprvé, ale jestli ano... Nepotřebujete milý a možná i mluvící vánoční dárek? Příjemné emoce zaručeny!!! A zdarma!

Alena Mitter

A nejsou to jen fotky Honzy Pírgla, ale i dalších fotografií, a také to jsou ilustrace, mapy, panoramatické záběry z okolí Hluboké, texty, které pro vás připravují další autoři. Prostě dnes je taková doba: někdo čte jen na papíře, někdo brouzdá po internetu, někdo umí obojí.

A nikdo, nikdo už neumí udělat všechno od a do zet, protože prostě doba nás specializuje! A protože prostě můj počítač, můj počítačový program, má počítačově nmoderní hlava a můj prací prášek na to už nestačí.

Takže listopadový Zpravodaj pro vás nově graficky upravili Jan Pírgl a Adam Růžička. Nepochybují, že Jan dostal počítač a foťák do kolébky. O Adamovi Růžičkovi vím, že se sice ještě ve dvou letech občas počůral, ale již v té době znal slovo Enter, uměl jej používat, a hrál legendární počítačovou hru Princ, i když přitom plakal obavou, že princ zahyne bídnou smrtí.

Přečítáme zkrátka ze sféry nadšeného amatérismu do profesionálnější podoby. Nicméně pořád je Zpravodaj hlavně naše srdeční záležitost.

Společenská kronika

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsíci listopadu 2013 oslaví významná výročí.

Křiváček Karel	Hluboká 90 let
Šindelářová Ludmila	Hluboká 85 let
Thaler František	Hluboká 80 let
Hájek Miloslav	Hluboká 80 let

V měsíci listopadu oslaví 50 let společného života »Zlatou svatbu« manželé Josef a Anna Musilovi z Jeznice. Do dalších let přejeme všem dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu.

Narodili se

Bromová Monika	Purkarec
Hencze Jiří	Kostelec
Mackes Jim Paul	Hluboká
Valdauf Simon	Hluboká

Opustili nás

Šimová Marie	Hluboká
Mičan František	Hluboká
Mičanová Jaroslava	Hluboká

Vzpomínka na Helgu Weigel

Vzpomínkovou fotografií připomínáme všem, kteří ji znali, že kroužek přátel měst Hluboká nad Vltavou a německého Neustadt/Aisch bohužel náhle a navždy opustila paní Helga Weigel (*27. 5. 1953 - † 27. 7. 2013). Helga byla nepostradatelná a kvalitní organizátorka společných setkání našich měst, veselá a vtipná přítelkyně, skvělá ženská. Bolestně chybět bude rodině, ale i všem, kteří ji měli rádi. Věnujte jí tichou vzpomínku.

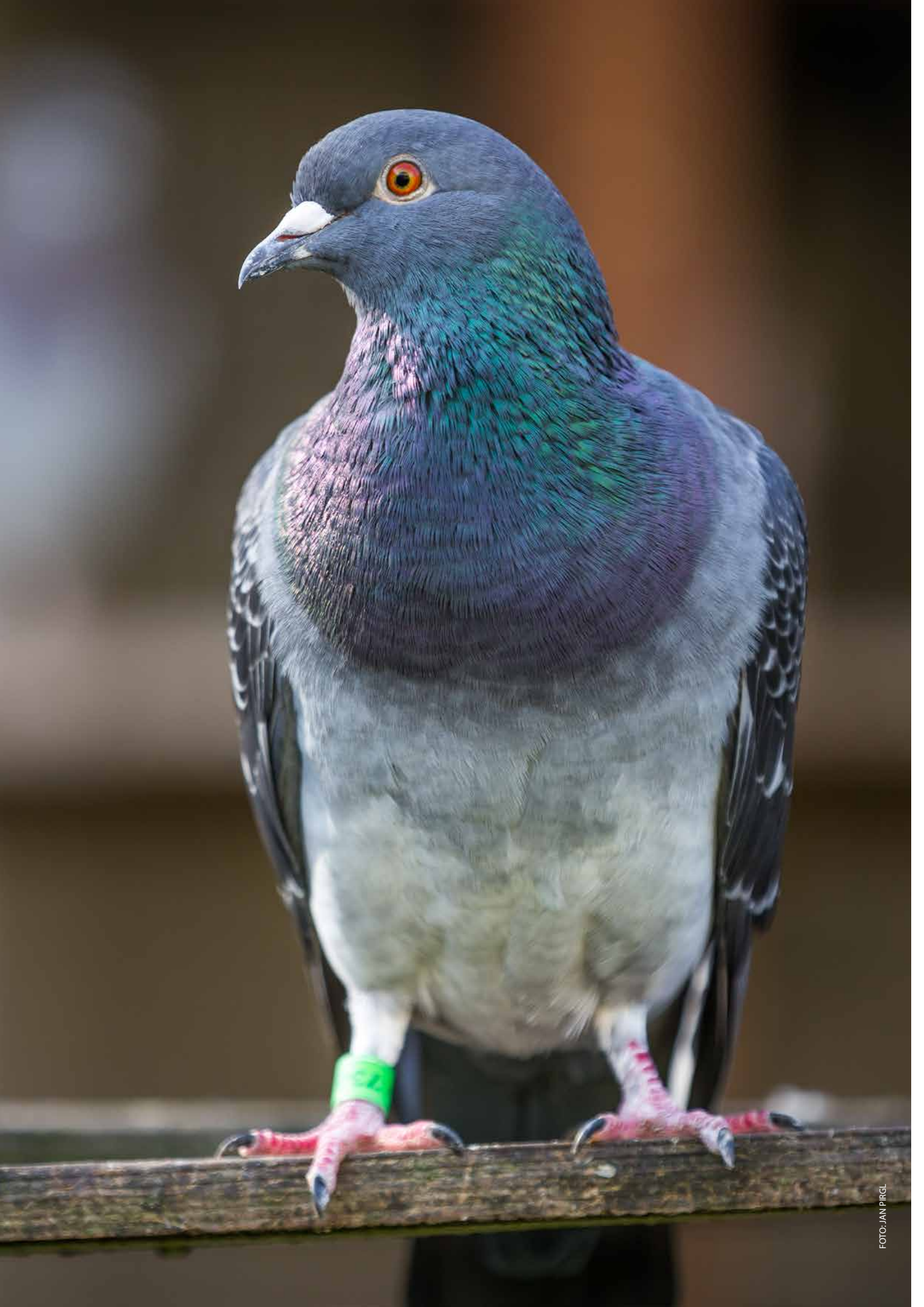

FOTO: FACEBOOK HELGY WEIGEL

Z jednání Rady města

- Rada odsouhlasila umístění automatu na výdej jízdenek MHD na pozemku města. Automat je již osazen a je nutno uzavřít s DP Č. Budějovice nájemní smlouvu.
- Rada města souhlasí s uzavřením nájemní smlouvy o pronájem spodního rybníku na návsí v Municích spolku rybářů, kteří by rybník využívali ke sportovnímu rybaření. Nájemné je uzavřeno za podmínky, že rybník bude udržován za náklady spolku a voda z rybníka bude moci být použita pro potřeby hasičů.

- Rada řešila pronájem bytů ve vlastnictví města.
- Společnost HydroCon zahájí přestavbu malé vodní elektrárny v amru. Jedná se o demolici stávajícího objektu MVE a výstavbu nového, včetně veškerých technologií. Společnost má uzavřenu smlouvu s městem, na základě které odkoupí pozemky pod novou stavbou a část vodní plochy náhonu. Po dobu výstavby, tj. podzim 2013 - jaro 2014, bude z technologických důvodů přerušena cesta okolo stávající MVE, do zahájení turistické sezóny, tj. do 15. 4. Musí být cesta uvedena do provozuschopného stavu zejména z důvodu přístupu k přístavišti. Nájemce se zároveň zaručil, že přístup na pobřežní komunikaci bude pro pěší po dobu stavby zachován.
- Město přispělo příspěvkem na provozování pojízdné prodejny potravin, která zásobuje občany městských částí Hroznějovice, Poněšice a Lišnice.
- Stánky pronajaté v Bezručově ul. nebyly při změně nájemce uvedeny do původního stavu, město opravy provedlo na vlastní náklady a ty pak následně přefakturovalo předešlému pronájemci.
- Město přispěje o. s. SK Jaroslavičce na kapličku, která byla dokončena a slavnostně vysvěcena 10.8. 2013. Město mělo vyčleněnu částku 200 tis. Kč, 135 tis. bylo poskytnuto o. s. SK Jaroslavičce na kapličku a zbývajících částka byla zaplacená zvonaři za výrobu zvonu pro Římskokatolickou farnost Ševětín – kapli v Dolním Bukovsku, náhradou za původní zvon vrácený do kapličky v Jaroslavičce.
- Rada jedná o výsadbě zeleně u RD v ulici Na Kopečku. Nutnost včasné výměny kotlů a zahájení prací u dvou bytů na Masarykově ul. – vybrána firma p. Kocourka, Lišnice.
- Svah v Žižkově ul. v Záměstí se sesul po letošních přívalových deštích. Rada uložila zabezpečení oděžení sesuté zeminy a průběžné sledování svahu.
- Město opakovaně řeší problémy se splaškovou kanalizací v Hamru, kdy při zvednutí hladiny ve Vltavě dojde v kanalizaci s napojením na některé tamější rod. domky k uzavření klapky, kanalizace se naplní a šachtou pak vytéká na pozemek. Byl domluven princip řešení, úprava nebo vybudování nové šachty, umístění čerpadla, čerpání do Vltavy.
- V ulici Na Kopečku dochází k opakovanému propadávání vozovky. Čekav provedl kontrolu kanalizace a byly zjištěny 3 závady. Bude provedena stavební úprava a oprava kanalizace.
- Jč kraj poskytl městu doplatek neinvestiční účelové dotace přijatá v rámci řešení krizové situace při povodních v červnu 2013.
- Radě byl předložen návrh vedoucího bazénu p. Rákosníka na změnu systému zazimování bazénu pomocí dilatačních plováků a byl přijat.
- Rozpočet ZŠ byl navýšen o nákup 2 ks bojlerů do kuchyně a na opravu plotu školního hřiště.
- Rozhodnutím zastupitelstva bude v letošním roce prováděn výběr parkovního i v době mimo sezónu, tedy v zimních měsících. Šetřením na velkém parkovišti zjištěno, že stávající přístřešek pro oslabu parkoviště je v dezolátním stavu, město uvolnilo částku na zakoupení nového, pokud možno zatepleného přístřešku.
- Do 4. října bylo možné žádat o dotaci v rámci programů menších komunitních grantů na projekty, týkající se obnovy a zachování místních památek, drobného kulturního dědictví – obnova křížů, kaplí, hledání místní paměti – nebo aktivit zvyšujících povědomí veřejnosti o kulturním dědictví oživování zapomenuté historie místa, výrobu a instalaci pamětních desek významným místním osobnostem a rodákům.
- Na základě požadavku obce byly zahájeny práce na zajištění projektové dokumentace a povolení pro rozšíření parkoviště. Byl navržen prostor mezi marketem a cestou k ČOV. Parkoviště obsahuje 100 míst pro osobní vozidla a 6 míst pro vozidla osob se sníženou schopností pohybu a orientace, jedná se o maximální využití plochy.
- Lesy ČR se obrátily na město s informací, že zahájily práce na odstranění sesuvu pod Heyrovského cestou, do konce října by měly být práce hotovy.
- Studie Revitalizace centra města, které zpracoval Ing. Arch. Barták, byla prezentována na veřejné schůzi v Panoramě. Byl zde navržen systém, jak budou občané dávat ke studii své připomínky.

Dobří holubi se vracejí. Domů.

Tento rozhovor jsem vedla s panem ing. Václavem Kasalem a přibližně 120 holuby, kteří po celou dobu povídání vytvářeli příjemnou kulisu svým vrkáním, bubláním, dětským pískáním a celou škálou holubích projevů, která tak, jak se nahrála na diktafon, by mohla sloužit jako uklidňující relaxační pomůcka. Co vyprávěli holubi, jsem bohužel z ptačí řeči nerozluštila.

Václav Kasal je absolventem lesnické fakulty v Brně, vzdělání si doplnil ještě studiem oboru Myslivost a životní prostředí. Pracoval jako lesník a ve státní správě a v letech 1980–2006 zastával místo ředitele Lesnického, mysliveckého a rybářského muzea Ohrada v Hluboké nad Vltavou. Byl iniciátorem a spoluzakladatelem Ohradských slavností a také Národních mysliveckých slavností, spojených se soutěžemi ve vábení jelenů a dalšími odbornými akcemi. Je autorem nebo spoluautorem četných scénářů muzejních expozic z oboru lesnictví, myslivost a životní prostředí u nás i zahraničí, vydal knihy a katalogy o zbraních a dalších exponátech ze sbírek loveckého zámku Ohrada. Jeho zásluhou proběhla v letech 1985–1988 rozsáhlá oprava ohradského zámku.

Chov poštovních holubů, kterému se věnuje od mládí, je třešničkou na dortu jeho zájmů. Rozhodně toho o holubech ví ze své zkušenosti hodně – vždyť je od mládí chová, soutěží s nimi a je také posuzovatelem na výstavách Českomoravského svazu chovatelů poštovních holubů. Spolupracuje s tvůrci televizních dokumentárních filmů, píše články pro sborníky a časopisy.

Pan Kasal je skromný sympatický člověk, bývalý sportovec a vtipný vypravěč. Rozhodně by byla škoda někdy přistě nezkusit nějaké další téma. Nicméně tohle povídání je zasvěceno jen a jen holubům...

Holubi provázejí člověka od pradávna. A jak dlouho provázejí vás?

Holub je vlastně jedno z prvních zvířat, které si k sobě s člověkem našlo cestu. Holub skalní společně s pračlověkem obýval jeskyně a tak není divu, že se vzájemně našli. A já si oblíbil poštovní druh holuba. Holub bývá označován také jako posel dobrých zpráv, i když bohužel tomu tak v historii poštovních holubů zcela není. Mnohdy rozhodovaly zprávy doručené poštovním holubem válečné bitvy.

Věnuji se holubům od dětství. Jako můj

dědeček a tatínek, v naší rodině je to nepřetržitá – vlastně stoletá tradice, od roku 1914. Se mnou asi bohužel skončí, mám tři dcery, ledaže by začal vnuk... Takže žiju s holuby hodně dlouho, od útlého mládí, a když jsem později začal chodit se svou manželkou, řekl jsem jí na rovinu, že holubi a já patříme k sobě a jinak to nebude. Vydržela, což je výhra, protože těžko můžete takovou zálibu provozovat proti vůli partnerky. A zvládla to tehdy i přesto, že se jí mí kamarádi posmívali, a vykládali, že kde bydlí holubář se pozná podle toho, že dotyčný má nejvíc – slušně řečeno – pokakanou střechu!

A je tomu tak?

Holubi samozřejmě rádi sedávají na nejvyšším okolí svého holubníku. Ale protože holub je inteligentní stvoření, dá se lecčemu naučit. Také proto jsou ti moji naučení, aby nesedali na střechy sousedům, to by nedělalo dobrotu.

A holubář pan Kasal na zahradě zavolá na své holuby: Holub, holub, holub a zapíská, a holubi zatřepají křídly a slétnou k plné míse zrní a začnou zobat. Rázem jsme v pohádce O Popelce.

Holubi vám musí důvěřovat, musí poslouchat, slétnout k vám dolů po závodech, když je zavoláte. Holubář i holubi spolu musí umět komunikovat.

A jsou holoubci opravdu tak mírumilovní, jak se říká?

Holub s holubičkou se k sobě umí krásně chovat a oba si spolu krásně vrkají, dvojice holubů si zůstává věrná. Ale to není celá pravda. O Slovanech se říkalo, že mají holubičí povahu, a taky to není úplná pravda. Holubi se dokážou porvat do krve. Ale je pravda, že holubi mají příjemný hlas, většinou klidnou povahu, působí jaksi skromně a mírumilovně – už v dávných dobách se holub stal obětí a kultovním zvířetem, někde byl i uctíván. Zásnuby a věrnost holuba je pro člověka symbolem lásky, míru a plodnosti. Proto se holub stal posvátným zvířetem pohanů a později symbolizoval

nebeský mír u velkých náboženství, křesťanství, židovství i islámu. Principem holubí věrnosti a návratu domů je to, že holub si pamatuje svůj holubník, buď se v něm přímo narodil, nebo pokud byl jako mládě přinesen, tak se vrací tam, odkud poprvé vylétl. Jeho touha po domovu, družce nebo hnízdu je velká. Vrací se prostě domů.

I v holubníku panuje určitá hierarchie, co se týče jednotlivých příhrádek holubníku, kde hřadují. Někteří se posadí, kde je napadne, ale je to také jako u lidí – i tady mají někteří holubi jaksi vyšší vedoucí pozici, a ti si samozřejmě vybírají a obsazují zajímavější místa. Tam kde je vlet, kde je dobře vidět do okolí, a tak podobně. A samozřejmě se ukazuje, že ti aktivnější, energičtější, průraznější holubi pak patří k těm lepším sportovcům.

Přenést holubník je samozřejmě také problém – bylo složité je přesadit, když jsem se stěhoval z Ohrady.

A pamatujete si každého svého holuba?

Támhle zrovna sedí bílý strakatý, jmenuje se Karel, a to je holoubek mého vnuka.

Poznám je, samozřejmě, nemůže být holubář, který by nerozpoznal své holuby. Pamatuju si i čísla z jejich kroužku. U některých si pamatuju rodiče, prarodiče, podaří se mi vybavit v paměti, jak vypadali. Také si je dokumentuji, fotografuji. A hodně se stává, že pak zjišťuji, jak se genetická výbava předává dál a dál na potomky, nejen třeba v dobré kondici a výsledcích, ale i v jednotlivých vnějších znacích, třeba ve stejné barevné skvrnce peří na stejném místě... Holubi svému chovateli zobou z ruky, sedají na ruku, na ramena, někteří jsou do něj přímo zamilovaní – holubi dávají lásku najevo, ozobávají prsty i obličej, chodí holubáři za patami jako pejsci...

Na téma domestikace a chovu holubů jsem dělal hodně programů jak na Ohradě, tak i pořadů pro školy, v Muzeu v Budějovicích i jinde, i na téma Popelčinych holubů a co vlastně holubi všechno zobají. Děti to samozřejmě baví a zajímá.

Poštovního holuba ale asi nemůže dělat každý holub?

To nemůže, protože některé druhy holubů vypustíte na zahradě před holubníkem, a oni vám do něj pomalu netrefí zpátky... Poštovní holub je plemeno, u kterého na rozdíl od okrasných plemen holubů nezáleží tolik na barvě a exteriéru. Mám poštovní holuby popelavé, straky, nebo téhle barvě říkáme modrá, mám tady zalétlého dokonce bílého holuba... Poštovní holubi jsou sportovci. V letu dosahují rychlostí 80-100 km/h a během jednoho dne se dokáží

vrátit ze vzdáleností blížících se 1000 km. U špičkového poštovního holuba jsou jeho vrozené schopnosti upevňovány výcvikem i samotnými závody.

Ptáci jsou vystavováni ve dvou kategoriích: standard a sport. V kategorii sport se hodnotí jen podle dosažených výkonů a exteriér je spíš podružný. V kategorii standard se hodnotí exteriér ptáků, ale ke vstupu na výstavu musí i tito holubi nalétat předepsaný počet tzv. vítězných kilometrů, kdy se holub musí umístit mezi 20 % prvních holubů na jednotlivých závodech.

Holub, který dolétá vzdálenosti 1000 km, musí být výkonný dlouhodobě, to je důležité, a tak musíte udržovat jeho formu co nejlepší, musí být dobře přepeřený, v kondici... Prostě k těm špičkovým holubům se chováte jako ke špičkovým sportovcům. Mají nejlepší krmivo, léčíte je, vitamíny dodáváte, musí mít pořádné zázemí. Takže i k jednotlivým holubům v holubníku přistupujete individuálně, podle toho se kterými soutěžíte, kteří vychovávají mladé, a nebo těm, kteří už si užívají odpočinku.

U nás v Čechách bylo holubářství dost častým koníčkem.

Kdysi dávno se říkalo pěstitel holubů... ano, holubi se chovali ve velkém, ale na výstavy to byli hlavně holubi standard, chovaní pro krásu...

Poštovní holubi musí splnit určité podmínky: mít nalítáno za rok alespoň 3000 km, aby vůbec mohli jít na výstavu. Když nenalítá, na výstavu jít nemůžete. V některých zemích

Evropy se teď razí možnost alespoň vystavovat – ty pěkné poštovní holuby, a už nemuset soutěžit, protože členská základna chovatelských spolků stárne a ubývá lidí, kteří tenhle koníček pěstují. Na středoevropské výstavě v Brně, kam právě budu připravovat expozici o historii holubářství, to ještě nepůjde – právě volal kamarád, že nepovolili vystavovat holuby bez tohoto limitu.

Hezké na tomhle koníčku je, že mezi holubáři potkáte od dělníka po profesora samé nadšence, které spojuje jedna záliba. Bývám v posuzovacích komisích, na velké mezinárodní výstavě je vždycky zastoupen v desetičlenné komisi některý stát a ob rok se střídá. Letos byla výstava v Nitře na Slovensku, v roce 2014 bude u nás v Brně, byla v Dorthmundu v Německu, byla i v Číně, ale Číňani jsou vykukové – tvrdí, že kvůli veterinárním opatřením a karanténám se tam mohou holubi dovézt, ale už se nesmí vracet zpátky – máme je tam prý prodat. To víte, že žádný chovatel si nechce prodat své špičkové holuby...

Holubaření je náročný koníček.

Jako ve všem, čemu se chcete věnovat úspěšně, vyžaduje i tenhle koníček hodně práce a úsilí, je to náročné na čas a peníze. Jako mladší jsem se tomu víc věnoval, měl jsem větší snahu něco dokázat, vyhrál jsem několikrát mistra celého roku. Ročně proběhne kolem 20 závodů, naše spolková oblast vypraví kamion, zařízení podobně jako je ten drůbežářský, vylepšený krmítky a napáječkami, do něj se vejde kolem 2000 – 3000 holubů místních holubářů. Tak

docestují holubi na start soutěže, kde se každý holub zaregistruje podle svého označení. Každý má na kroužku spolek, stát a své číslo – na celém světě má každý holub své jedinečné číslo. A díky čipu, který má připevněn na těle, se po doletu zjistí pořadí vítězů, podle času, kdy dorazí na své místo doma v holubníku.

Závody bývají dlouhé tak 400 – 500 km. Letěli jsme Barcelonu, Orleans, Le Mans, Ostende, hodně pak pro úspěch závodu záleží také na počasí. Ale vrátili se holubi třeba až ze Sýrie, někteří chovatelé je zkusili poslat takovou dálku – 3500 km.

Ale to už je opravdu hodně! Když jsou dobré podmínky, dobré počasí a dobrý holub – jsou schopni uletět za den 1200 km.

Soutěže poštovních holubů jsou dnes světový sport, zaznamenávají velký rozmach v Asii, ale také Japonsko, Taiwan, Čína se o ně hodně zajímá. Dá se provozovat i sázkařský sport s velkými výhrami, tak jako byste sázeli na koníčky, můžete i na holuby. Dobří holubi se také kradou, existují skupiny lidí, kteří třeba čekají v hornatých průsmycích, kudy holubi při soutěžích musí prolítávat cestou přes hory – a snaží se je odchytávat...

Jak je možné, že se holubi nikde nezastaví, nebo neletí úplně jinam? Že se vrací tam, kam patří?

Když letí závody kolem 500 km, nezastaví se a doletí v jednom zátahu. Ano, motivují se třeba tzv. vdovskou metodou. To musíte mít holuby rozdělené na holuby a holubice

a v období před závodem je k sobě nepouštíte. Těsně před závodem závodníkovi holubičku ukážete, takže on pak vypuštěný letí opravdu hnán touhou a za odměnu má pak svoji družku pro sebe, než je zase rozdělíte.

Láska jako doping. Ale věřím i tomu, že k vám do holubníku se vracejí rádi. Žijí tady v příjemném prostředí, příroda na dosah...

Krásně tady je, to je pravda, ale bohužel mám velké ztráty od dravců. Poblíž je les, kolem vysoké duby, a skutečně nad námi co chvíli krouží nějaký opeřený nepřítel.

Jako na potvrzení začnou všichni holubi, posedávající na střeše svého prostorného holubníku, pošilhávat jedním okem nahoru na oblohu. Vidí dokonale, neustále kontrolují, co se kolem nich (a nad nimi) děje a postřeh mít musí dobrý. Jde jim o život. Den je krásný se sluncem a modrou oblohou – a silueta mořského orla, krále všech létajících dravců, se proti obloze krásně rýsuje. Holubi o ní dobře vědí... Nebezpečnější než orel ale bývá jestřáb nebo krahujec, vzácnější je sokol.

Mají šanci se bránit? Schovat?

Holubi se při útoku dravce dokážou semknout do hejna, a on nedokáže zaměřit a oddělit jen jednoho a lov třeba vzdá, nejbezpečnější je ale návrat do voliéry nebo holubníku, ukrytí na stromě a podobně. Ale ani dravci nemají ideální život. Někde jsou už přemnožení, zajíců, koroptví, ubýlo natolik, že kořist bývá mizivá, tady v naší krajině bohužel snižuje počty zvěře i proslulá bažantnice, která u Hluboké fungovala odnepaměti a dravcům tak ubýla potrava. Dravci jsou ve velkém hájení a je jich hodně, mají pak problémy s přežitím. Decimovala je loňská velká zima a nedostatek potravy je další problém. Je to nevyvážený stav, vždycky se něco hájí na úkor ostatní zvěře a je to tak asi špatně. I když já sám nerad střílím a žádného ptačího dravce jsem nestřelil, mám všeobecně zvířata rád. Spíš jsem měl ochočeného, třeba raro, to je krásný inteligentní pták. Ten když seděl na ruce a já si s někým povídal, obracel střídavě hlavu na mě a na dotyčného, jako když nám rozumí. Vždycky jsem si přál mít ochočenou poštouku, ale to se mi nikdy nepodařilo. Ale příhody, kdy se ke mně dostali zranění ptáci a vypípl jsem je, se stávaly dost často.

Jakého věku se mohou holubi dožít?

Kolem 24, 25 let, já měl nejstaršího 21 let. Mám tady pár veteránů z roku 1998, modráka, ale pokud jsou nemocní nebo příliš špatní, snažím se vyřešit dilema rychlou smrtí, je lepší než nechat zvíře dlouho trápit.

Víc závodí holubi, holubice méně, hraje se hodně na to vdovství. Holubice jsou zase věrnější, chtějí domů na hnízdo. Každý holub má ale jinou povahu, jiné nasazení, kondici.

Například u jedné dědičné linky holubů na dlouhé trati (800 km) jsem po jejich smrti zjistil, že měli mnohem větší srdce než je u holuba obvyklé. Byli to sportovci s velkým srdcem – a ještě pamatuju, že ten jeden strašně miloval sladký rýžový nákyp nebo vánočku. Ano, také holoubata mohou chovatelé jíst, ale ne že by byly u sportovního holubáře často na talíři (vzpomeňte, jak nerad holoubata zabíjel Otík z Vesničky mé střediskové).

Každý holubář se hlavně stará o to, co má na míse holub – každý vymyslí své recepty na dobré krmivo. Dají se sice koupit různé namíchané směsi – třeba v té, kterou holubi právě zobali, je snad dvacet druhů různého zrní a semen – ale jídelníček se dá ještě hodně vylepšovat.

Úspěchy se nedostaví jen tak, je za tím spousta práce a úsilí a nic nezískáte zadarmo. Kolik času holubům věnuji – jenom při krmení dvakrát denně, závodníky krmím zvlášť na misku, když mají před závody, doladujeme formu, musíte je znát jednotlivě dobře a být jejich kamarád. Jet na dovolenou – to je problém.

Důležitá je také sůl, holubi mají na zahradě před holubníkem písek, který potřebují do volátka na dobré trávení, a sůl z velkého krystalu se do něj vymývá, když je vlhko. Je důležité, aby vždy našli u svého chovatele všechno, co potřebují, aby to nemuseli hledat jinde. Stávalo se třeba, když se začalo mořit obilí v polích, že holubi, kteří se ho nazobali, se otrávil.

Dobře, princip je tedy jasný, holub má touhu vrátit se domů. Ale jak ten domov najde, když ho odvezete někam v uzavřeném autě a on zakrouží ... a ví kam zamířit?

Jak se pták v krajině orientuje až domů, když letí z místa vzdáleného 1000 km? To jsou základy přírody. Hlavní orientace je podle slunce a podle zemského magnetismu. I když teorií je víc a některé pěkně hloupé. Holubi v letu někdy kopírují terén a letí třeba jen 50 m nad zemí, jindy jsou hodně vysoko. Talentovaný holub je dobrá věc, ale s mladými holuby musíte trénovat, nejdřív popojíždím pár kilometrů, deset, dvacet, do míst v okolí, Vodňany, Písek... a vypouštím je.

Existují také tzv. testovací stanice, kam si můžete dát vylíhnout za určitý poplatek svého holuba (ještě ve vajíčku), a oni vám pak testují, jak hodně je dobrý, jeho rychlost a podobně. Tím máte ověřené některé dědičné linky svých holubů, jak hodně jsou perspektivní. Testovací stanice jsou všude po světě, v Jihoafrické republice, Číně, u nás je v Olomouci, Slováci ji mají v Nitře. V sezóně přibude tolik mláďat, kolik jich necháme vysedět. Holubice sedí na jednom, maximálně dvou vajíčkách, v září už páry odděluji a pouštím prolétat holubice a holuby střídavě, aby nevyvedli holoubata pozdě na podzim.

Stejně to byl dobrý nápad vymyslet poštovní holuby.

Pro Evropu je kolébkou klasických poštovních holubů Belgie, Holandsko, tam už křížili plemena a snažili se o odchov co nejlepších exemplářů, nicméně historie holubů, kteří nosili zprávy, padá hodně do minulosti a do dalekých krajín, třeba Persie...

Holubi se začali používat k donášení různých zpráv, třeba burzovních. Použili se ve válkách, při prusko-francouzské válce, kdy s jejich pomocí se přenášely zprávy při obklíčení Paříže, jiná možnost neexistovala. Marie Antoinetta měla holuba, který se naučil létat tam a zpátky, to je hodně neobvyklé, na jednom místě žil, na druhém ho krmili – a pomocí něj posílala zprávy rodině ještě z vězení. Faraoni neměli holuby označené kroužky, ale zlatými nitkami, zajišťovali spojení mezi Káhirou a Alexandrií, tehdy byl za ublížení poštovnímu holubovi trest smrti. Holuby používali i námořníci, vezli je na lodi s sebou a při návratu je pak vypustili, aby ohlásili jejich návrat.

Připravuji zrovna scénář pro brněnskou televizi – o holubech – na téma první i druhé světové války. Tam se třeba zachránili lidé v severním pohraničí, když je přepadli werwolfové a přestříhali dráty, veškeré spojení. Přepadeným se podařilo nenápadně poslat zprávu díky holubovi a přišli jim na pomoc. Stejně tak pomohli holubi při vylodění v Normandii, domluveno bylo, že když se do půlhodiny od vylodění neozvou, může se začít bombardovat. A protože jiné spojení selhalo, telegrafista byl zasažen, zastavili útok pomocí holuba na poslední chvíli...

Jsou to napínavé historky – a také dnes se holubi používají různě, bohužel ne jen na straně zákona. Četl jsem, že se zjistilo, že v Kolumbii donášejí do věznic drogy holubi, a podobně v Rusku, využívali je pašeráci...

Co holubi svým holubářům dají?

Radost. Holuby chovají i lidé mentálně postižení, lidé na vozíku s nimi můžou závodit – a vyhrávat, je to vlastně zooterapie. Já býval jako mladší nervózní a holubi mě zklidnili.

Tak, jako s každým zvířetem i s nimi navázete vzájemný vztah. Moji holubi dokážou poznat moje auto, takže když jsem vjel do ulice, lítali mi naproti a dělali nade mnou kroužky. Vášnivý holubář byl prý kdysi herec Jindřich Mošna, tvrdí se, že když zemřel, nad hrobem mu poletovali holubi. Nebo je choval doktor Thomayer (dnešní Thomayerova nemocnice), skladatel Antonín Dvořák, Mikoláš Aleš a v Anglii také Winston Churchill.

Co my vlastně ještě všechno nevíme o zvířatech o jejich schopnostech... Učí se dokonale. Stalo se mi s jedním holubem, že spadl do pytle se zrním, ven se sám dostat nemohl. Než jsem ho našel, zažil hodně strachu, vrkal zoufale a ani ho nenapadlo se tím zrním

nacpat, bál se o život. Byl celý šťastný, když jsem ho konečně objevil a vytáhl na světlo. Ale druhý den byl zase pryč – zase v pytli, ale tentokrát nažraný do sytosti. Už věděl, že ho najdu a vytáhnu, a tak se podle toho zařídil.

V holubníku právě vykřikuje jedno mladé holubě a huláká na rodiče, že ještě a ještě chce jíst. Je to jako u lidí, směje se pan Kasal, ti mladí to někdy přehánějí. Už by se dávno mohl krmit sám, ale když je tady ochotná máma... co by se staral.

Poštovní holub je plemeno holuba domácího, šlechtěné pro vynikající prostorovou orientaci a schopnost návratu domů z velkých vzdáleností. K přenášení zpráv holubi poštou byli holubi využíváni už od starověku, byli využíváni ptáci různých plemen i typů. Současný poštovní holub je specializované plemeno šlechtěné v Belgii a v Anglii v 18. a 19. století z tehdejších holubů používaných k poštovním účelům a na jeho vzniku se podílela kromě jiných i plemena kariér, dragoun, bagdety, někteří rejdiči a rackové.

Plemeno má ustálený exteriér a jednotný, mezinárodně uznávaný vzorník. Podobá se holubovi skalnímu, jeho vzhled je zcela podřízen výkonu, rychlosti a vytrvalosti v letu. Nejdůležitějším znakem je trup, který musí být pevný, s těžištěm v přední části, s širokou a vyklenutou hrudí. Tvar těla je aerodynamický a vyvážený. U ptáků se vyžaduje dobré osvalení, křídla jsou krátká, silná a dobře opeřená, s co nejširšími letkami. Hlava poštovního holuba je výrazná, zakulacená, s živými výraznými očima. Ocas, nohy i hmotnost holuba jsou úměrné trupu. Poštovní holub se chová ve všech barevných a kresebných rázech.

Historie a využití holubí pošty

Slyšíme-li slovo poštovní holub, nepředstavujte si pošťáckou brašnu plnou dopisů, ani holuba, který létá od jednoho adresáta k druhému. Poštovní holubi jsou chováni pro svůj vynikající orientační smysl a lásku k holubníku, ve kterém se narodili. To je hlavní stimul, který je žene vrátit se na toto místo z obrovských vzdáleností. Mylné jsou představy, že řeknu poštovnímu holubovi, kam má zprávu donést, a on doručí zprávu na požadované místo. Holub se vrátí vždy jen do svého domovského holubníku.

Způsob posílání zpráv

Zasílané zprávy byly psány drobným písmem nebo znaky na tenkých blanách velikosti asi 2,5×5 cm, které se stočily do ruličky a zastrčily do husího brku dlouhého 6 cm. Ten se na uříznutém konci zalepí včelím voskem a přiváže se navoskovanou nití k ocasu na tři ocasní pera. Po vrácení holuba domů se brko odváže, vosk odstraní a vyjmou depeše. Jsou-li důležité, bývají

kódovány, zvláště ve válkách. První zprávy byly psány na tenkých blanách, pozdější na papýru a po vynalezení papíru již jen na něm.

Prvopočátky chovu holubů v Čechách

První dochované záznamy o chovu holubů u nás sahají do údobí vlády knížete Sába (623 – 662), kdy platil poddaný lid jako daň tři holuby z osoby. Za vlády Přemyslovců v období velkého rozvoje obchodu s cizinou, kdy Praha byla jedním z center obchodu v Evropě, se do Čech též dováželo mnoho holubů, a to jak z Orientu, tak i ze západní a jižní Evropy. Ve starých archiváliích měst a klášterů se můžeme dočíst, že ve středověku byl chov holubů na vysoké úrovni. Kryštof Harant z Polžic ve své knize „Z Čech do Benátek a Svaté země“ z roku 1598 píše o tureckých pevnostech, v nichž jsou chováni holubi, vycvičení k donášení zpráv.

O tom, že chov holubů byl v 16. století v rozkvětu, svědčí i to, že byla nutná jistá právní úprava o způsobu a vztahu v chovu holubů. V Instrukci slavkovské z roku 1670 je uváděno, že mimo drůbež jsou chováni ve velkém množství i holubi a proto sedláci museli odvádět do panské kuchyně a na faru též holoubata. O organizování chovatelů a chovu holubů můžeme mluvit v 18. a 19. století, kdy vznikaly holubářské cechy, které se řídily vlastními stanovami. Dle záznamů víme, že poslední cechy byly ve Vamberku a Třeběchovicích a zanikly v roce 1848.

Holubi jsou přísně monogamní, rovněž touha po partnerovi – a případně i po mláďatech – vede poštovního holuba neomylně zpátky domů. To věděli holubáři již v pradávných dobách, kdy ještě výraz »poštovní« neexistoval a k donášení zpráv se využívali běžně chovaní domácí holubi s dobrou orientací trénovanou hledáním potravy v polích a na velmi vzdálených místech, hlavně v době válek. Již tehdy se vyznamenalo mnoho holubů, někteří jsou uctíváni dodnes jako váleční hrdinové

a můžeme je vidět vycpané v muzeích. V minulosti si vojáci brali s sebou do ležení holuby, po kterých posílali zprávy domů, což tehdy byla jediná možnost, jak informovat svou rodinu.

Poštovní holubi mají pojmenování po donášení zpráv, které je dokumentováno již více než tisíc let, ale skutečné doručování zpráv holuby je mnohem starší. Zmínky o holubech byly nalezeny v egyptských památkách z dob 4000 let před Kristem. V době Aristotelově v Řecku byl holub již běžně známý a cílevědomě chovaný. Rovněž Římané chovali holuby ve velkém množství v holubnicích až s 5 000 kusy holubů, přičemž plemena byla v rodokmenech pečlivě zaznamenávána. Vládcové Íránu posílali vzácná plemena, která u evropských dvorů křížením s místními plemeny holubů dosáhla překvapujícího zušlechtění v orientačním smyslu holubů k donášení zpráv. Také staří Egypťané používali holubů k přenášení zpráv, jak dokazuje nástěnná malba v chrámu Medina Huba z doby Ramsese III. 3 000 let před Kristem, která znázorňuje korunování faraona. Faraon stojí s žezlem a šípem před dvěma oltáři, na kterých jsou položeny koruny Horního a Dolního Egypta. Za oltářem vzletají čtyři holubi, aby oznámili do čtyř světadílů korunování mocnáře.

Plinius píše o tom, že Brutus, kterého obklíčil a obléhal v Modeně Marcus Antonius, žádal prostřednictvím holubů pomoc od svých přátel.

Pomníky starého Egypta dokazují, že v dobách faraónů lodníci brávali s sebou na plavby poštovní holuby, aby oznamovali svým rodinám přesnou dobu návratu. V kronikách jsou zaznamenány případy, že holubi uletěli vzdálenost z Babylonu do Alepa za 48 hodin a že tuto vzdálenost jde dobrý chodec 14 dní. Při olympijských hrách byli vypouštěni holubi se jmény vítězů do všech krajů. I v době úpadku antické kultury přežilo poštovní holubářství.

FOTO: JAN PIRGL

Roku 1167 zavedl pravidelnou holubí poštu Nur-Eddin mezi Bagdádem a všemi důležitými městy Sýrie. Jeho holubi byli poznamenáni na zobáku a nohách. Tato pošta se udržela až do 17. století. K donášení zpráv používali holubů již Peršané, Egypťané, Římané i Řekové. Orientální národy však zdokonalily holubí poštu nejlépe. Sultán Nureddin Mahmud r. 1174 a později kalif Achmed Alcaser Livid z Bagdádu r. 1225 zavedli velkolepé fungující holubí pošty, které se dlouho udržely v činnosti.

Cvičené holuby přiváželi křižáci do Itálie, Francie i Německa, kde holubí pošty úspěšně fungovaly, ale v 16. až 17. století upadaly, až téměř zanikly. Teprve na konci 18. století se opět začaly zřizovat hlavně ve vojenském zájmu. Je až neuvěřitelné, že poslední holubí pošta byla zrušena až v roce 2004 v Indii.

Využití poštovních holubů při obléhání Paříže

Roku 1765 přivezli holandské námořníky poštovní holuby z Bagdádu do Evropy. Zde se tyto ptáci postupně rozšiřovali nejprve v Belgii a severní Francii ve službě burzy, tisku i soukromníků. Rothschildové získali nepředstavitelné jmění díky své holubí poště. Zřizovali holubníky po větší části Evropy a Anglie a zprvu bylo používáno holubů k roznášení loterijských čísel. Nathan Rothschild z Londýna měl své agenty po Evropě, kteří sledovali válečné operace Napoleona Bonaparte. Přes holubí poštu se dozvěděl o konečné porážce Napoleona u Waterloo mnohem dříve než anglická vláda i obyvatelstvo a nakoupil velké množství cenných papírů a obligací v té době téměř bezcenných. Když přišla ve známost porážka Napoleona, hodnota obligací a cenných papírů velmi stoupla a Rothschild získal miliony.

Ukázkovým příkladem toho, že s předstihem získané zprávy ovlivnily život a podnikání několika generací, je příběh Juliuse Reutera. Ten v 19. století založil zpravodajskou agenturu, jejímž základem bylo mnoho holubníků s poštovními holubami rozmístěnými poměrně daleko od sebe, jejichž prostřednictvím mezi sebou předával nejrychleji zprávy. Tento zpravodajský servis fungoval spolehlivě a seriózně 150 let a v této době byl největší a nejrychlejší na celém světě. Reuterovi poštovní holubi pomohli bankám v Cáchách získat obrovské bohatství a nakonec se i vyhnout bankrotu. Reuterova zpravodajská agentura existuje dodnes a je největším světovým poskytovatelem informací.

Jak vzniklo závodění poštovních holubů

Více než před 150 lety se sešlo ve Vervieru v Belgii několik lidí v hostinci a jednali o obchodu, který měl být uzavřen v Lutychu a o kterém chtěli pro jeho důležitost dostat co nejdříve zprávu. Vzhledem k tehdejšímu špatnému dopravnímu a komunikačnímu poměrům setkala se to se značnými potížemi, proto se rozhodli, že vyšlou poštovního

holuba. Někteří obchodníci holuby měli a každý samozřejmě považoval toho svého za nejrychlejšího. Nemohli se dohodnout, kdo má holuba propůjčit, a náležitě se pohádali. Nakonec uzavřeli veliké sázky a rozhodli se, že holuba vyšle každý z nich. Zpráva o uzavření velkých sázek se rychle rozšířila po městě a budila nevídaný zájem. První holub předstihl ostatní o více než půlhodinu. Vítězného holuba a šťastného výherce oslavovali po celém městě. Později závod opakovali a k sázkařům se připojovalo stále více lidí, vypsalí cenu a tak z tohoto malého semínka vyrostl mohutný strom – sportovní závody poštovních holubů. Dnes žije v malé Belgii 400 000 chovatelů poštovních holubů. V Londýně je jich více než 16 000. V Německu chovalo před druhou světovou válkou více než 100 000 holubářů přibližně 1 500 000 až 1 800 000 poštovních holubů.

Nynější poštovní holubi jsou výsledkem křížení belgických chovatelů v Antverpách, kde před 180 lety zkřížili polního polodivokého holuba s rejdičem a dragounem. V Lutychu zkřížili polodivokého holuba s rackem. Později v Bruselu zkřížili dohromady tyto dva, antverpského poštovního holuba s holubem lutyšským. Dnes je to jeden holub – holub poštovní – ať je to v Belgii, Anglii, nebo u nás.

Kolébka nejlepších poštovních holubů je Belgie,

i když zřídila vojenské stanice poštovních holubů nejpozději, ale zato holubů vyvezla do světa a okolních států ohromné množství. Již v roce 1826 uspořádali v Gentu holubářské rychlostní závody mezi Paříží a Gentem. O několik roků později pořádali již Belgičané pravidelné rychlostní holubí závody mezi Kolínem nad Rýnem a Cáchami. V roce 1825 byl v Lutychu založen první spolek chovatelů poštovních holubů. V novodobých válkách se již využívalo Belgičany vypěstovaných holubů ke zpravodajským účelům

Rusko roku 1875 si nejprve zavedlo soukromé holubářské spolky poštovních holubů, později ve své rozlehlejší vybudovalo vojenské holubářské stanice, do nichž největší část holubů dodala Belgie. Ústřední vojenské holubí stanice založili v Petrohradě, Moskvě, Krásném Selu, Kyjevě, Saratově, Novém Georgijevsku a jinde. Belgičtí holubi však nesnesli drsné ruské podnebí a byli vyměněni za otužilé polní holuby, s nimiž doufali dosáhnout lepších výsledků.

Vojenští zpravodajové

V Evropě bylo prvním státem Německo, které zorganizovalo použití poštovních holubů z hlediska vojenského zpravodajství a tento systém zavedlo jak u pozemních vojsk, tak u námořních sil. Jeho příkladu následovaly

i ostatní státy. Ke konci roku 1916 v první světové válce konalo na západní frontě službu 450 pohyblivých stanic se 100 000 poštovními holubami.

Používání poštovních holubů k přepravě zpráv se na západní frontě ukázalo tak důležité, že v květnu 1917 přidělili poštovní holuby všem velitelstvím divizí, pluků, praporů i rot; dokonce i pozorovatelnám, hlavně dělostřeleckým. Žádné letadlo nemohlo vzlétnout bez poštovních holubů a ani jedna válečná loď, zvláště ponorka nemohla opustit přístav, aniž s sebou měla poštovní holuby. Posádky mnohých ponorek, lodí i letadel vděčí za svou záchranu jediné poštovním holubům. Za první světové války dosáhli poštovní holubi největších úspěchů v roce 1918, v době Hindenburgovy první ofenzivy, kdy při rychlých postupech přinášeli denně více než 300 hlášení a fotografických nákrešů do hlavního stanu. Tito holubi byli dovezeni v letadlech za bojujícími divizemi a shozeni v koších padákem. Tak se podařilo velitelstvím nejrychleji a nejpřesněji informovat téměř každou hodinu hlavní stan o stále se měnící situaci.

– Francouzi opatřili holuby, kteří získali zásluhy na bojištích, čestným kroužkem a vyznamenali je medailami a diplomy. Rainol, velitel pevnosti Vaux, která byla obklíčena nepřáteli, poslal z nedostatku jiných komunikačních prostředků své hlášení poštovním holubem číslo 787–15 do Verdunu. Holub přilétl do svého holubníku omámen otravnými plyny, a zatímco mu snímali kroužek, uhynul. Vyznamenali ho křížem Čestné legie a jeho preparované tělo umístili v pařížském Dóme des Invalides.

– V říjnu 1917 odpoledne vypustili Britové v první linii při těžkých bojích u Menun Road poštovního holuba číslo 2709, aby odnesl zprávu na velitelství divize, vzdálené 9 mil. Holub byl těsně po vypuštění zraněn a spadl za bojovou linií, kde ležel v prudkém dešti až do rána. Když se probрал, s vypětím všech sil se opět vydal na cestu, doletěl až ke svému holubníku, kde uhynul dříve, než mu zpravodajský důstojník odejmul zprávu. Byl vyznamenán křížem Za zásluhy a jeho pozůstatky lze vidět v muzeu United Service.

– Nejproslulejším britským holubem v první světové válce byl pošták číslo 888, který nejčastěji přinášel důležitá hlášení do britského hlavního stanu. Byl mnohokrát vyznamenán. Mezi vyznamenáními je i diplom britského krále, který dostala delegace vysokých důstojníků jeho velitelství. Po válce mu byla udělena penze, a když zahynul, byl pohřben s vojenskými poctami.

(Ukázky z knih Holubi poštovní, domácí a divocí v 21. století. Vydal Emanuel Pangrác, Ing. David Rameš a Pavel Nádvorník.)

Výsledky voleb do Poslanecké sněmovny České republiky

VOLEBNÍ STRANA	HLUBOKÁ I.		HLUBOKÁ II		ZÁMOSTÍ		BAVOROVICE		MUNICE		PURKAREC		KOSTELEČ		HLUBOKÁ CELKEM		OKRES ČB		JČ KRAJ		ČR	
	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%	HLASY	%
1 ČSSD	114	17,24	88	14,30	134	15,63	22	14,10	22	19,81	27	25,00	20	17,69	427	16,29	17 352	18,38	64 535	20,73	1 016 829	20,45
2 STR.SVOB.OBČANU	19	2,87	18	2,92	23	2,68	3	1,92	4	3,60	8	7,40	3	2,65	78	2,97	2 770	2,93	7 229	2,32	122 564	2,46
3 PIRÁTI	21	3,17	14	2,27	26	3,03	1	0,64	7	6,30	2	1,85	2	1,76	73	2,78	2 021	2,14	7 382	2,37	132 417	2,66
4 TOP 09	133	20,12	110	17,88	149	17,38	30	19,23	4	3,60	3	2,77	10	8,84	439	16,74	13 882	14,70	39 760	12,77	596 357	11,99
5 HLAVU VZHURU	4	0,60	6	0,97	4	0,46	0	0,00	0	0,00	0	0,00	2	1,76	16	0,61	475	0,50	1 732	0,55	21 241	0,42
6 ODS	58	8,77	78	12,68	97	11,31	18	11,53	9	8,10	2	1,85	7	6,19	269	10,26	7 968	8,44	25 166	8,08	384 174	7,72
7 ROMSKÁ DEM.STRANA																					609	0,01
8 KAN																					293	0,00
9 ZMĚNA	7	1,05	2	0,32	3	0,35	0	0,00	1	0,90	0	0,00	0	0,00	13	0,49	777	0,82	2 188	0,70	28 592	0,57
10 STR.SOUKROMNÍKU	2	0,30	5	0,81	1	0,11	0	0,00	0	0,00	1	0,92	0	0,00	9	0,34	367	0,38	1 161	0,37	13 041	0,26
11 KDU-ČSL	37	5,59	20	3,25	61	7,11	5	3,20	5	4,50	9	8,33	15	13,27	152	5,79	6 537	6,92	20 749	6,66	336 970	6,78
12 VOLTE PRAVÝ BLOK																					1 225	0,02
13 SUVERENITA	3	0,45	0	0,00	3	0,35	0	0,00	0	0,00	0	0,00	0	0,00	6	0,22	232	0,24	906	0,29	13 538	0,27
14 ANEO																					1 237	0,02
15 SPOZ	4	0,60	11	1,78	9	1,05	2	1,28	3	2,70	1	0,92	1	0,88	31	1,18	867	0,91	3 267	1,04	75 113	1,51
16 OBČANÉ 2011																					455	0,00
17 ÚSVIT	42	6,35	26	4,22	38	4,43	5	3,20	11	9,90	8	7,40	4	3,53	134	5,11	6 807	7,21	22 023	7,07	342 339	6,88
18 DSSS	5	0,75	2	0,32	3	0,35	1	0,64	0	0,00	2	1,85	1	0,88	14	0,53	800	0,84	2 737	0,87	42 906	0,86
20 ANO 2011	119	18,00	110	17,88	152	17,73	44	28,20	20	18,01	23	21,29	18	15,92	486	18,54	16 913	17,91	52 810	16,97	927 240	18,65
21 KSCM	68	10,28	104	16,91	124	14,46	18	11,53	24	21,62	21	19,44	29	25,66	388	14,80	13 813	14,63	51 193	16,45	741 044	14,91
22 LEV 21	0	0,00	0	0,00	0	0,00	1	0,64	0	0,00	0	0,00	0	0,00	1	0,03	53	0,05	181	0,05	3 843	0,07
23 STRANA ZELENÝCH	22	3,32	20	3,25	27	3,15	6	3,84	1	0,90	1	0,92	1	0,88	78	2,97	2 619	2,77	7 667	2,46	159 025	3,19
24 KORUNA ČESKÁ	3	0,45	1	0,16	3	0,35	0	0,00	0	0,00	0	0,00	0	0,00	7	0,26	141	0,14	485	0,15	8 932	0,17
PLATNÉ HLASY	661		615		857		156		111		108		113		2 621		94 394		311 171		4 969 984	
ZAPSANÍ VOLIČI	1 068		952		1 208		239		159		177		197		4 000		152 551		517 994		8 424 227	
VYDANÉ OBÁLKY	669		615		865		157		111		108		113		2 638		95 175		313 666		5 010 944	
VOLEBNÍ ÚČAST V %	62,64		64,60		71,61		65,69		69,81		61,02		57,36		65,95		62,39		60,55		59,48	

Ze zápisu říjnové schůzky k cestovnímu ruchu

- Bylo konstatováno, že dle statistik subjektů podnikajících v cestovním ruchu byla celkově turistická sezóna 2013 (myšleno do 1. 8. 2013) srovnatelná se sezónou 2012. Od 1. 1. do 30. 6. byl pak zaznamenán úbytek návštěvníků o cca 20% v období od 1. 7. do 31. 8. naopak nárůst o cca 10%. Procenta vyjadřují ekvivalentně i maloobchodní tržby.
- Ve spektru návštěvníků stále převládají ruský mluvící turisté, a to v poměru cca 4:1. V období od 1. 7. do 31. 8. se poměr obrací na 1:4.
- Pracovníky infocentra byla pronesena výtky na adresu některých ubytovatelů, zvláště pak drobných poskytovatelů ubytovacích kapacit, za častou nekomunikaci při domlouvání ubytování.
- Účastníci byli informováni pí. Machartovou o pravděpodobném prodeji a ukončení lodní dopravy panem Machartem.
- Při průběhu schůzky byla zjištěna malá informovanost podnikatelů o nabídce produktů v cestovním ruchu na Hluboké a v okolí. Do příští schůzky CR připraví IC možnosti nápravy.
- Byla předběžně odsouhlasena tvorba ucelené brožury o Hluboké, včetně ubytovatelů, pohostinství, kultury a volnočasových aktivit. Touto brožurou by se v následujících letech měla Hluboká nad Vltavou prezentovat i na mezinárodních veletrzích a v českých informačních centrech.
- Byl představen nově vznikající průvodce »5 dní na Hluboké«, který bude sloužit turistům k lepší orientaci na Hluboké a v pěti dnech vyznačí možnosti v Hluboké nad Vltavou a okolí.
- Paní Hana Vlasáková informovala o průběhu dostavby pravobřežní cyklostezky a o projektu levobřežní cyklostezky (sportovní areál – Hamry).
- IC informovalo o pravděpodobném umístění počítadla návštěvníků do infocentra. Tato statistika umožní propracovanější studie a následný lépe cílený marketing v oblasti turismu. Tuto službu hradí ze 100% infocentrum.
- IC informovalo o snaze uvést do provozu poptávkový formulář pro ubytovatele na webové stránky města Hluboká nad Vltavou. Formulář má usnadnit a zrychlit výběr ubytování.
- Zástupci podnikatelů informovali o nesourodosti nabídek ze společnosti Lipensko s.r.o. spravující službu Lipno Card. Pan Vlasák již informoval o problému paní Adlerovou, která dne 14.10.2013 přijede na Hlubokou a pokusí se nesrovnalosti vysvětlit.
- Pan Zdeněk Píkl vznesl dotaz na přestavbu »sýpky«. Projekt je dle

informací Davida Štastného rozpracovaný a o novinkách bude na schůzi cestovního ruchu informovat.

- Paní Hloušková a další vznesli námítky proti fungování »vláčku« provozovaného společností JD 2Trains s.r.o. Zvláště pak bylo zdůrazněno nedodržování dohody o svozu pouze starších a nemohoucích spoluobčanů a turistů. Bylo navrženo osobní jednání zástupce podnikatelů s panem Dvořákem.

Vypracoval: IC Hluboká nad Vltavou

Křížek na Heyrovského cestě

K poznámce z minulého čísla Zpravodaje připojuje ředitel PMH, pan Aleš Raus, tuto doušku: Děkuji za upozornění, křížek jsme srovnali a natřeli. Nicméně »nepěkně vytlučená část betonového chodníku, zrovna v ohybu ulic Nad Parkovištěm do Mánesovy« se již několikrát probírala v Radě města. Tato záležitost není o opravě, ale rekonstrukci celého rozbitého betonového chodníku až k Domovu důchodců, případně o rekonstrukci celého vstupního prostoru z parkoviště do města.

Douška Zpravodaje: *Jak by řekl klasik: vše je o penězích! Tak jako rodinná kasička bývá děravá, ani ta městská prostě bohužel není bezedná, a opravy se realizují v postupných krocích. Problémy regenerace vnitřního města se už diskutují s veřejností i architektem panem Bartákem, sýpka a její okolí uzdrává v hlavách radních i zastupitelů také delší dobu.*

A jestli chcete něco optimistického na závěr: v brzké době vám přineseme rozhovor s panem architektem, jak a kterak se rozšíří městský hřbitov.

FOTO: JAN PÍKL

Stav podnikání na Hluboké

Bývalý prezident Václav Klaus nedávno vydal knihu »Česká republika na rozcestí - Čas rozhodnutí«. Na 230ti stranách V. Klaus z odborných ekonomických a společenských hledisek rozebírá současný stav české společnosti a hledá východiska. Jako jedno východisko, opakují, jako jednu z několika cest, popsal i možnost vystoupení z Evropské Unie – a sklídl za to bouři kritiky. Poznamenávám, že kritika se na Klause snesla v době uvedení knihy na trh, tedy v době, kdy knihu ještě nikdo nečetl.

Před několika měsíci jsem uveřejnil v českobudějovickém DENÍKU článek na podobné, byť dílčí téma: Kde se zašmodrchalo naše podnikání. A tím se dostávám k vlivu současné společensko/ekonomické situace na naše městečko, na Hlubokou nad Vltavou: Lidé již nechtějí příliš podnikat. Zatímco v devadesátých letech podnikatelé soutěžili o nájmy nebytových prostor, dnes je má město volné, i když jsme snížili nájmy na minimum. Skončila prodejna obuvi manželů Tůmových a o prostory nikdo neprojevil zájem. Kanceláře k pronájmu vedle městské policie byly volné dva roky. Soukromí vlastníci nemovitostí se obracejí na vietnamské obchodníky, kteří řádně platí nájem, ale pracují dvanáct i více hodin denně. Restaurace »U Podlešáků« hledala nájemce devět měsíců. Zbankrotovala masna a bufet ing. Kozla, dům je v exekuci, a to dává naději, že nový majitel podobnou provozovnu opět otevře. Obáváme se, že zavře JEDNOTA, i když zmenšila prodejní prostory a omezila personál. Nedivme se, že má JEDNOTA problémy, když v ní nenakupujeme!! Líbí se nám nová cukrárna hospůdka v bytovém domě Podzámčí, ale nebudeme-li tam občas chodit, provozovatelé nepřežijí. Je to složité, chceme, aby fungovaly obchůdky v našem městě, ale nakupujeme v supermarketech. Čtu si knihu Václava Klause a musím konstatovat, že »Klaus má opět pravdu«.

Tomáš Jirsa

Město Hluboká nad Vltavou

MASARYKOVA 36, 37341 HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

vyhlašuje výběrové řízení na místo

ŘEDITELE / ŘEDITELKY

příspěvkové organizace

Podnik místního hospodářství,

Vltavská 286, Hluboká nad Vltavou

Předpokládaný nástup do funkce: březen 2014

Platové zařazení:

- dle Nařízení vlády č. 564/2006 Sb. (tř. 12 + osobní ohodnocení)

Požadavky:

- minimálně středoškolské vzdělání
- schopnost jednat s lidmi
- zkušenost s vedením kolektivu
- morální bezúhonnost

Požadované náležitosti:

- písemná přihláška k výběrovému řízení,
- úředně ověřené kopie dokladů o dosaženém vzdělání,
- podrobný strukturovaný životopis (vlastnoruční podpis),
- výpis z rejstříku trestů – ne starší půl roku nebo doklad o jeho vyžádání,
- návrh koncepce řízení Podniku místního hospodářství vltan.

Přihlášky zasílejte nejpozději do 30. 11. 2013 na adresu:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou,

Masarykova 36, 37341

Hluboká nad Vltavou

Případné dotazy na tel.: 387 001 326, 387 001 333, 387 001 322

Kde se zašmodrchalo naše podnikání?

Podobný příběh může vyprávět každý, kdo začal podnikat v devadesátých letech a vydržel až dodnes. Na počátku devadesátých let tito lidé nechtěli být zaměstnanci, chtěli být nezávislí a pracovat podle svých představ. Byl to podnikatelský ráj. V účetnictví a administrativě existovalo minimum papírů, statistika a výkaznictví neexistovaly, banky poskytovaly lehce dosažitelné úvěry, rozvahy byly jednoduché. Mezi podnikateli vládlo nadšení a jejich soukromí zaměstnanci byli nadšení ještě více, neboť si vydělali více peněz než ve státních podnicích či státních službách. Evropská unie byla sice za hranicemi, ale ještě velmi daleko.

Jak to, že je dnes všechno jinak? Jak to že ti, kteří od státu nikdy nic nechtěli, kteří byli vždy nezávislí, mají dnes stát a jeho byrokracii za svého největšího nepřítele? Jak se stalo, že státní úředníci a zaměstnanci vydělávají více než zaměstnanci v soukromém sektoru?

Daň z přidané hodnoty tehdy neexistovala a když se zavedla, jedno zvýšení stíhalo druhé, včetně toho posledního. Nejde o 2% zvýšení za poslední vlády. Tato 2 % dělají v nákladech 5 – 7 %. A to už je v konkurenci vidět. Na počátku podnikání nebyla žádná minimální mzda. Současné zvýšení o 500 Kč neznamená zvýšení o 500 Kč, ale dalších 200 až 300 korun na odvodech a sociálním a nemocenském zabezpečení. Podnikatelé musí propouštět, cena práce se opět zvýšila. Neskutečně se zvýšila cena energií, nemocenská byla z větší části přenesena do plateb zaměstnavatelů. O stovky až tisíce procent se zvedla byrokracie a administrativa. Kontroly úřadu práce, zdravotních pojišťoven, sociálního zabezpečení, finančních úřadů, inspekce životního prostředí, živnostenských úřadů a dalších institucí chodí častěji a častěji. Aby zaměstnanci těchto úřadů obhájili svoji existenci, musí najít chybu a udělit sankci. Výkaznictví a statistika jsou také pod pokutami, povinné zdravotní prohlídky zaměstnanců, povinní smluvní lékaři a další a další povinnosti udělaly z podnikání očištěc. Řada podnikatelů chce skončit, anebo aby přežila, jít na hranu zákona.

Na místo pracovních poměrů se zaměstnává na černo s hotovými platbami nebo s výhybkou do živnostenských listů nebo dohod o provedení práce do deseti tisíc měsíčně (které se daní pouze 15ti procenty a není tam nemocenská). Podnikatelé musí tvořit fiktivní podfirmy, aby žádná z nich nepřekročila jednomilionovou hranici pro platbu DPH. Faktury se vyhazují do koše, resp. pro jistotu do kamen, suroviny se nakupují za hotové, bez daně a se slevou za platbu v hotovosti. Ti odvážnější odhlašují plyn a snaží se sehnat dřevo, které ale zdražilo a není. Autorské poplatky vybírá OSA, Intergram a Dilia za zpěv u táboráku či hudbu v neobsazených hotelových pokojích. Výsledkem je pokles počtu podnikatelů, zchudnutí střední třídy a zvýšení nezaměstnanosti. To zvyšuje další potřebu sociálních výdajů státu.

Samozřejmě, řešení a východisko existuje. Ačkoli se o něj některé vlády snažily, žádná to zatím nedokázala. Je potřeba snížit státní přerozdělování, snížit přerozdělování dotací, včetně evropských, snížit rozpočty ministerstev a centrálních úřadů. Stručně řečeno, »zmenšit stát« a tím podpořit soukromý sektor. Peníze, které nepřerozdělí stát nezmizí, zůstanou v soukromém sektoru, zůstanou občanům. A je to pouze soukromý sektor, který generuje zaměstnanost a daně. A hlavně, podnikatelský úspěch je potřeba společensky ocenit a ne trestat.

Karel Klostermann

(15.2. 1848 – 16.7.1923)

Před 90 lety zemřel Karel Klostermann, a pro malou připomínku jeho umění jsme přinesli čtenářům jednu z jeho působivých próz – vlastně spíš osobní vzpomínku. Nejen hluboké šumavské hvozdy, i okolí naší Hluboké, Bezdrev a blata ztvárnil v některých svých povídkách (Dědova vina) a románech (Mlhy na blatech). Právě povídka Dědova vina mi v dětství téměř naháněla strach, jak hrůzostrašně představila Bezdrev a tehdejší pytláky.

Na stránkách <http://www.kohoutikriz.org> jsem našla vzpomínku Divoké včely. Tento web je věnován šumavské německé literatuře. Práce vznikající od roku 1990 zahrnuje autory pocházející ze Šumavy v jejím širším přeshraničním vymezení a další autory zabývající se danou tematikou od středověku až po současnost a byla realizována v rámci grantu Ministerstva kultury České republiky. Každý zastoupený autor je představen ukázkami z díla v překladech, v případě poezie i v originálním znění, krátkým medailonem a obrazovou přílohou, součástí publikace je rovněž studie v českém i německém jazyce.

Česky píšící šumavský klasik, jehož vzpomínku pojatou roku 1921 do souboru „Zmizelá osada“, později přetištěnou v roce spisovatelovy smrti ve výboru „Klostermann mládeži“ (1923) poměrně nedávno vydali v reprintu onoho výboru s pozměněným názvem „Šumava, má láska“ (2004).

Kdyby tak klasik tušil, co německy mluvících lidí, jako třeba právě jeho budoucí překladatel v Německu Heinz Günther Zettl, odtud ze Šumavy odejde po druhé světové válce „odsunem“ a co osad tu zmizí i se svými německými jmény navěky! Trest Boží?

Kdyby tak klasik tušil, jak hrůzostrašně vypadají uschlé plochy šumavských hvozdů...

V Klostermannově originále jsou bez vysvětlení ponechána německá místní a pomístní jména, poněvadž je známo, že Karel Klostermann byl proti jejich „dětinskému“, jak to označoval, počestování. Aby dnešní čtenář, po změnách, kterými šumavská krajina od dob Karla Klostermanna prošla, přece jen nějak netápal, zde je dodatečná tabulka:

Großhaid dnes zaniklý Velký Bor
Grünberg dnes zaniklá Zelená Hora
Haidl dnes zaniklé Zhůří
Hurkenthal dnes zaniklá Hůrka
Innergefild dnes Horská Kvilda
Rehberg dnes Srní
Schätzenwald dnes Rokyta
Schlüsselwald dnes Hrádky
Schrollenhaid dnes zaniklé Výhledy

Divoké včely

Dějí se prý věci pod sluncem, jež zdánlivě pojí náhoda, ale které plynou z jakéhosi vyššího řízení, jehož zákonů žádný smrtelný člověk nevystihl a nikdy vystihnouti nepostačí, třeba byl sebe učenější a důmyslnější. Sleduje-li člověk své osudy a osudy svých milých a známých, přemýšlí-li o událostech ze svého vlastního života a ze života jiných, těžko se ubrání víře, že by jinak bylo.

Posuď sám, milý čtenáři!

V mém mládí, když jsem docházel o prázdninách nahoru do Schlüsselwaldu ku své tetě (1), sestře mého otce (2), prosté selce, dobrotivé, celé zmořené tuhou prací, matce šesti synů a šesti dcer, bylo jinak na Šumavě než dnes. Kusy pralesa všude, prales na svazích mezi Horním a Dolním Schlüsselwaldem, prales k Schätzenwaldskému podílu, prales za Rehbergskou vsí, Hauswaldská kaple v samém pralese, jehož vysoké jedle, kostrbaté smrky a ohromné buky pokrývaly celý rozsáhlý svah Jezerního hřbetu nad Grünbergem i svahy Polední hory nad Křemelnou řekou, mezi touto a Grosshaidem. Pralesem,

FOTO: CS.WIKIPEDIA

aspoň zčásti, byly ještě pokryty strmé srázy od Schlüsselwaldu k Vydře a jeden jediný mohutný prales se rozkládal na protějším – pravém – břehu řeky, kudy nyní vede silnička k Antiglu, širé hvozdy to, náležející královskému městu Kašperským Horám, stoupající až nahoru do vysokých planin Haidelských, Innergefildských a Schrollenhaidských.

Zapadly dnes sláva a nádhera věkovitých lesů, zapadly jako doby říše báji a dávných pověstí; kde čnely donedávna, rozprostírají se namnoze holé nebo leda ostřicí a trnitým křovím porostlé stráně, kamením polehlé haldy, po nichž zuří divé zimní vánice a do nichž pere žhavé letní slunce.

A život lesní navždy utuchl; podobá se, že celé rody různých zvířat vymřely neb aspoň tou měrou prořídly, že marně by ses po nich sháněl.

Pamatuji se nanejvýš na roje divokých včeliček, jichž bzukot oživoval hluché lesy. Ve starých, dutých stromech, polozetlelých lesních velikánech sídlily; div byl, jakých zásob medu tam nasnášely za krátce vyměřené letní doby...

Věděli jsme o leckterých takových divokých úlech a jednou dokonce se nám podařilo, mně a pasáčkům, mým příbuzným, vybrati z kteréhos z nich bohaté zásoby medu.

Bylo mi tehdy asi 15 let, a když jsem se vrátil domů – můj otec (2) byl tehdy knížecím lékařem ve Štěkně u Strakonice – zmínil jsem se mu o tom našem nálezu. Také jsem mu řekl, že med ten měl jinou chuť než obyčejný med včel krotkých, byl drsný, zahořklý a ostře, ač nikoli nepříjemně zapáchal pryskyřicí.

Otec, vyslechnuv mé povídání, neobyčejně zvažněl. „Slib mi,“ pravil ke mně, „že až přijdeš zase nahoru, nikdy více nebudeš vybíratí tohoto medu, ani ho pojídati. Není vyloučeno, že med ten bývá jedovatý. Kromě toho budí ve mně trapné vzpomínky.“

Tehdáž mi neřekl více, ale později se vrátil k tomuto předmětu, když jsem byl již dospěl v muže. Co mi řekl – vypadalo to skoro jako zpověď – povím dnes svým milým čtenářům. Můj otec (2) –

starší obyvatelé sušičtí a všechno Pošumaví od Nýrska až po Vimperk a Kunžvart dojista se naň pamatují – byl doktorem medicíny a jako lékař působil v Sušici, v Žichovicích, ve Štěkně a posléze na Horách Kašperských, kde roku 1875 zemřel, čítaje věku svého 61 rok. Narodil se v Dolním Schlösselwaldě, v obci Rehberské, bývalé to královské svobodné rychtě, dosud oficiálně zvané Stodůlský Podíl I. Díl (Stadler Anteil I. Teil). Byl pátým a nejmladším synem mého děda (3), prostého sedláka, neumějícího ani čísti ani psát, pocházejícího z Innergefildu a přiznivšího se na usedlost Schlösselwaldskou, jejíž větší část svou prací pralesu urval a v pole a louky vzdělal; později, ač rodem cizí, nikoli svobodný královák, nýbrž poddaný královského města Kašperských Hor, byl zvolen rychtářem z toho důvodu, že moje bába, jediná ze všech obyvatel široké obce uměla čísti a psát.

Dle zvyku šumavských horalů, kteří předem hledí zaopatřit starší děti, můj otec měl, až by dorostl, se uvázati v držení statku. Než, stalo se jinak.

Bylo mu snad 11 let, když jednoho dne, pasa dobytek v lese ještě s jinými chlapci, vyslídil v dutém stromě včelí roj. I vybrali hoši včelám med a jak náleží se ho najedli.

Téhož dne ještě otec se rozstolal velice povážlivě; náhodou či následkem požití medu – kdož mohl říci. Moje bába (4), jeho matka, jejímž miláčkem byl, vidouc, že nemoc se horší, ba přímo život ohrožuje, div si nezoufala a ve svém hoří slib Bohu učinila, že uzdraví-li se její dítě, k Matce Boží na Svatou Horu pouť s ním vykoná.

Nemoc trvala několik neděl; posléze hoch přece se uzdravil a matka, věrna svému slibu, vydala se na tuto pouť. Otec mi často vypravoval, jak dlouhá a úmorná byla tato cesta, vykonaná od prvního do posledního kroku pěšky, v hrozném slunečním úpalu.

Na Svaté Hoře matka jej (2) Bohu zaslíbila; navrátil se domů, řekla svému muži, co učinila a že tudíž nejmladší jejich syn musí na studie, aby se stal knězem. Starý ani slyšet nechtěl o studování; pošetilost prý to je a kdo že by se potom uvázal ve statek? – Matka se obrátila na faráře, aby starému domluvil; ten souhlasil, starého si dal zavolat, vykládal mu, že slibu třeba dodržeti a že chlapec je nadaný; nic naplat, odpor starého, tvrdohlavého sedláka nezlomil.

Ubohá matka, bojíc se Božího trestu, div se nezbláznila a, když po dvou letech její muž zemřel, smrt jeho hněvu Božímu připsala.

Hoch potom šel na studie, vychodil na studie, vychodil gymnasium v Klatovech a tehdejší přípravu k akademickým studiím, tzv. filosofii, v Praze. Po všechnu dobu těchto svých studií ani ve snu ho nenapadlo, že by se mohl stát něčím jiným než knězem; než odbyv si filosofii, jal se přemýšlet a pojednou shledal, že nemá v sobě povolání ke stavu duchovnímu. Řekl to matce, která, slyšíc tuto zvěst, hořem a strachem div rozumem se neminula a pro Boha a všechny svaté jej prosila, aby slibu jejího dbaje, do semináře vstoupil. Než, mladík za větší zlo pokládaje, kdyby nepovolaným knězem se stal, odolal jejím prosbám a dal se na studium medicíny, doufaje, že matka časem pochopí, že jinak jednati nemohl, a že se usmíří. „Ach, nevpravila se, neusmířila. Žalem uvadla,” pravil mi otec.

„Právě v době, když jsem byl povýšen na doktora, uměla mi dobrá matička, všechna hrůzou zmítána, že pro nedodržení svého slibu dojde věčného zatracení. To prý všechno ty včeličky, toužila krátce před svou smrtí, ty boží včeličky! Při vybírání medu roj asi zničil a Bůh nás všechny potrestal za tento hřích.”

Pomyšlení na utrápivší se matku po celý život na mého otce těžce doléhalo.

A nyní doslov k této historii, můj drahý čtenáři! Vyber si z něho, co budeš chtít. Jak jsem ti již řekl, můj otec byl pátým synem mého děda. Jako tento, sám měl také pět synů. Když zemřel, bylo nejmladšímu třinácti let, právě jako jemu při smrti jeho otce. A tento nejmladší (5), vystudovav gymnasium, ze své vůle, nikým nejsa přemlouván, vstoupil do semináře a za kněze byl vysvěcen. První svou mši sloužil v rejštejnském kostele, v němž pokřtěni jsou

a v manželství oddáni všickni jeho předkové, neboť rehberská fara a tamní kostel založeny byly teprve roku 1806 a můj děd se narodil roku 1765. Také Innergefild i Kvildy patřily osadou do Rejštejna. V posvěcené zemi rejštejnského hřbitova spí také věčný sen můj nejmladší bratr, jenž zemřel jakožto farář této osady.

Mně, kdykoli přemítám o těchto věcech, vždy připadá na mysl, že duše hořem utrápené báby je nyní usmířena. A divokým včelám, jichž četné roje druhdy sídlily ve starých stromech pralesů šumavských, již nikdo medu vybírat nebude!

Karel Klostermann (6)

Poznámky k osobám, označeným čísly v závorkách:

(1) Therese Klostermannová, provdaná Schulhauserová (1803-1871), dcera Josepha Klostermanna a selka v Horním Schlösselwaldu čp. 89.

(2) MUDr. Josef Klostermann, syn Josepha Klostermanna, narozený 12. ledna 1814 ve Schlösselwaldu čp. 126, zesnulý 12. listopadu 1875, pochován v hrobce Abelových v Hurkenthalu.

(3) Joseph Klostermann, svobodný sedlák v Dolním Schlösselwaldu čp. 95 (126), narozený 10. října 1761 v Innergefildě, zesnulý 5. července 1825.

(4) Anna Maria Weberová, provdaná Klostermannová, narozená 26. července 1770, zesnulá 6. října 1836.

(5) Jakob Klostermann, syn MUDr. Josefa Klostermanna, farář v Rejštejně, narozený 31. října 1862, zesnulý 21. března 1901.

(6) Karl „Faustin” Klostermann, spisovatel, narozený 13. února 1848 jako syn MUDr. Josefa Klostermanna a Anny Karoliny Klostermannové, rozené Hauerové (1822-1903) v Haagu am Hausruck v Horních Rakousích. Zemřel 16. července 1923 ve Štěkně u jihočeských Strakonic. Jeho povídky a romány stále nacházejí u českých čtenářů živý ohlas, poněvadž přes svůj německý původ cítil se jako „zemský Čech” (Böhme) a publikoval v českém jazyce. Jeho matka Anne Karoline Hauerová pocházela ze sklářské rodiny Abelových z Hurkenthalu, příslušejícího k obci Stodůlky (Stadln).

POZVÁNKA

JIHOČESKÉ RYNEŠ TANEČNÍ
pod vedením tanečních mistrů
Tomáše Ryněše a Jany Bátovské
pořádají
taneční pro dospělé
Lekce budou probíhat
V PARKHOTELU HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
Masarykova 602
začínáme 7. listopadu
Termíny lekcí: ČT 7.11., ČT 14.11., ČT 21.11., ST 27.11., ČT 5.12., ČT 12.12.
Cena kurzu 1400 Kč (na osobu)
Přijďte se pobavit, zdokonalit v tanci a připravit se na plesovou sezónu. V šesti protančenných večerech se naučíte základy standardních a latinsko-amerických tanců!
Příhlášky zasílejte na e-mail: janabatovska@seznam.cz
Doporučený je pohodlný společenský oděv a obuv vhodná k tanci.

Čeští a bavorští středoškoláci hledali řešení pro energii budoucnosti

Mezinárodní studentský projekt Energie pro společnou budoucnost vyvrcholil v Hluboké nad Vltavou konferencí, na které čeští a bavorští středoškoláci hledali společné odpovědi na otázky, jejichž řešení je v současnosti podle všeho i nad síly mnoha odborníků a politiků.

Otázky zněly: Je další ekonomický rozvoj a růst životní úrovně možný bez růstu spotřeby elektřiny? Jsou obnovitelné zdroje energie schopné v blízké budoucnosti zajistit dostatek elektřiny? Můžeme se nyní obejít bez jaderných elektráren a přitom zastavit nebo aspoň omezit produkci skleníkových plynů?

Na konferenci v aule hlubocké Střední odborné školy diskutovaly smíšené česko – bavorské týmy metodou slavného rakouského filosofa českého původu Karla Raymunda Poppera. Jeden tým argumentoval ve prospěch kladné odpovědi na položenou otázku, druhý proti a pak si role vyměnily. Docházelo tak k na první pohled paradoxním situacím, kdy studenti hlubocké školy, jejíž mnozí absolventi míří do nedaleké jaderné elektrárny Temelín, hledali a prosazovali argumenty např. ve prospěch větrné energetiky a jejich kolegové z Technické školy obnovitelných zdrojů z bavorského Waldmünchenaopak hájili jadernou energetiku.

I přes některé rozdíly v názorech se studenti obou zemí nakonec dohodli. Ve společném prohlášení doporučují, aby se při hledání zdrojů energetiky budoucnosti co nejlépe a nejvíce využívaly obnovitelné zdroje, které by měly být budovány tam, kde jsou pro ně nejvhodnější podmínky. Postupně bychom se především z ekologických důvodů měli zbavovat uhelných elektráren. Studenti obou zemí se shodli i na tom, že jaderná energetika je zatím nenahraditelná, ale měla by se využívat s maximálním důrazem na bezpečnost a spolehlivost.

Přínos projektu, který byl zahájen v loňském roce konferencí gymnazistů z Plzně a z bavorského Schwandorfu, vysoce ocenili i ředitelé obou škol. Podle Ludwiga Wenzla, ředitele waldmüchenské Technické školy obnovitelných zdrojů, je velice důležité, že studenti mají možnost seznámit se tímto způsobem s potřebami druhé země. Ředitel hlubocké Střední odborné školy Jan Staněk zdůrazňuje, že studenti se takto učí nejen hledat a prezentovat argumenty pro své názory, ale také poslouchat názory svých partnerů, což je podle něj největší efekt tohoto projektu.

Pořadající agentura následně po skončení akce poděkovala za bravurní přípravu studentů SOŠE Hluboká/Vlt., prezentace měli opravdu skvěle připravené a scénka byla taky moc povedená. Průběh akce byl dokonalý, a všichni doufají, že studentům projekt přinesl nové cenné zkušenosti, které budou moci v budoucnosti využít.

SOŠE COP

FOTO: ARCHIV ŠKOLY

Oběd na úrovni

U příležitosti ukončení výstavy »Umění ve městě« poobědval starosta města Tomáš Jirsa s duchovním autorem celé výstavy sochařem Michalem Trpákem (uprostřed) a autorem skulptury nazvané »Na vysoké noze« Martinem Pertlem. Obědvali opravdu na vysoké noze.

FOTO: JAN PIRGL

Hurá, k Vltavě!

Stříbropěnná Vltava, určující polohu naší Hluboké, zve své příznivce dvakrát v roce k slavnostnímu aktu: tradičnímu a symbolickému jarnímu otevření a podzimnímu zavření řeky. To letošní zavření se pěkně vydařilo. V slunečné, podzimem »malované« sobotě, po pěkně upravené stezce, táhlo několik desítek »dálkoplazů« z Hluboké do obce Purkarec. Cesta byla zajímavá i tím, že Vltava, kvůli snížené hladině Hněvkovické přehrady, ukázala své holé břehy, ukázala své holé břehy a kamenité hráze.

Přes Karlův Hrádek poutníci dorazili na purkareckou náves, kde mnohé zastihlo odbíjení věžních hodin. Potom následovalo přátelské posezení v starobylé hospodě U Janátů, kde vyhrávala desítka muzikantů – bývalých »Synků«. Kolem páté hodiny zazněl onen pokřik, uvedený v titulku. Ze svažitého břehu Vltavy jsme sledovali Jirku Prokeše a Pavlíka Pulce, jak dřevěnými klíči symbolicky »zavřeli« řeku (až do příštího jara). Odměnou jim, i řece, byl potlesk všech přítomných. Zábava pokračovala, domů jsme se již pohodlně vzeli mimořádným autobusem.

Organizátoři, hudba, a ochotná obsluha v restauraci si zaslouží naše poděkování. Na jaře, Vltavo, opět přijdeme s klíči. Zatím na shledanou!

František Kvapil

Podzim v zoo

ZOO Hluboká zve k podzimním procházkám za novými zvířecími kamarády i k přátelským setkáním se zabydlenými obyvateli.

Tygr Oliver

Tygr Oliver si zvyká, hraje si a užívá slunečních dnů.

Přibyli korsaci

Korsak je druh psovitě šelmy příbuzné liškám. Žije ve stepích Střední Asie, Mongolska a severní Číny.

Korsak je nejvíc příbuzný lišce polární. Lesům se zásadně vyhýbá. Délka jeho těla je 50 – 60 cm, ocas měří 25 – 35 cm a v kohoutku je vysoký 30 cm. Korsak váží 2 – 3,2 kg.

Ukryvá se v norách, které nejraději zabere jezevcům nebo stepním svištům. Teprve když je nejhůř, pustí se do hrabání sám. Jelikož nemá dlouhou výdrž, jsou jeho nory krátké a jednoduché. Na rozdíl od ostatních lišek je společenský, takže často žije víc jedinců v jednom úkrytu. Jedna kolonie korsaků vyžaduje podle úživnosti loviště do velikosti 40 km². Korsakové místa pobytu střídají, a zvláště v zimě se stěhují z míst s vysokou sněhovou pokrývkou. V té době přicházejí i na okraje měst.

Období páření probíhá v lednu až únoru a mláďata, rodící se o dva měsíce později, zůstávají pohromadě s matkou do podzimu. V jednom vrhu bývá 2 – 10 mláďat. V přírodě vede korsak noční způsob života, ale v chovu je čilý i přes den.

Biotop: stepi a polopouště. Potrava: až z 90% drobní hlodavci; také ptáci, hmyz. Zajímavosti: postrádá typický liščí zápach

Bobr na návštěvě

Bobr, který se před několika dny dostal do záchrané stanice hlubocké zoo, byl 30. října vypuštěn zpět do přírody. Místečko mu vybrali krásné, tak snad už nebude padat tam, kam nemá.

Stříhání oveček a lam

Po ovečkách přišly před dvěma týdny na řadu u holiče lamy Slávek a Quenty. Stříhání podstoupily poprvé, a tak z toho byly značně nervózní. Ve výsledku jim ale nový sestřih náramně sluší a hlavně svědčí v jejich společném životě.

FOTO: ZOO HLUBOKÁ

Pěšky z Bolligenu na Hlubokou

Peter Scheidegger z partnerského města Bolligen odešel do důchodu a rozhodně nemá v úmyslu sedět před televizní obrazovkou. A tak chodí na výlety. Jeden z jeho posledních vedl cestou ze Švýcarska na Hlubokou. Vždyť je to pouhých 754 km!

FOTO: ARCHIV MÚ

Malí hasiči dole v dole!

Malí purkarečtí hasiči vyrazili v rámci »Oranžového roku« na výlet. Navštívili grafitový důl v Českém Krumlově, prolezli Stezku korunami stromů na Lipně a obhlédli dokonce i výstavu lega na Lipně.

A moc se jim to líbilo!

FOTO: ARCHIV PURKAREC

Ocenění za záchranu

V jednom z minulých čísel Hlubockého zpravodaje jsme otiskli fotky z mistrovství Evropy v raftingu na Lipně, tehdy tam s medailí byl i Hlubočák ing. Libor Peška. Dnes máme na ukázkou fotografie s jinou medailí, tentokrát má Libor Stříbrnou pamětní medaili Senátu ČR.

Medaili převzal 27.9.2013 ve Valdštejnském paláci v Praze, při příležitosti Dne české státnosti, z rukou předsedy Senátu ČR Milana Štěcha.

Libor dostal toto ocenění za záchranu vodáka na jezu Herbertov při červnových povodních, spolu s ním byli oceněni další vědci, umělci a sportovci.

Libor pochází z Hluboké nad Vltavou – Zámostí, po studiích ČVUT pracuje na Lipně – Povodí Vltava.

Díky svému letošnímu ocenění se ocitl skutečně v dobré společnosti. Senát totiž ocenil při příležitosti Dne české státnosti 17 osobností. Stříbrné pamětní medaile dostali např. desetibojaři Robert Změlík a Roman Šebrle, uznávaná japanoložka Vlasta Winkelhöferová, muzikant Jiří Pavlica nebo mořeplavec Richard Konkolski. Podle předsedy Senátu Milana Štěcha

(ČSSD) je ocenění výrazem uznání za výjimečné zásluhy jejich nositelů. »Přispěli svým dílem k tomu, že je Česká republika lepším místem k životu, a tím i k dobrému jménu naší země v zahraničí,« uvedl Štěch.

Šebrle a Změlík jsou olympijskými vítězi v desetiboji, Šebrle navíc mistrem světa v tomto sportovním odvětví. Jsou rovněž spoluzakladateli soutěže Odznak všestrannosti olympijských vítězů, která přivádí k aktivnímu sportování tisíce dětí. Konkolski je prvních Čechem, který sám obeplul zeměkouli, a to dokonce třikrát. Přestože v roce 1982 emigroval a nyní žije v USA, kontakty s Českou republikou nikdy nepřerušil.

V Praze naopak od roku 1996 žije další z oceněných, americký básník a překladatel Michael March. Je prezidentem mezinárodního Festivalu spisovatelů Praha, díky kterému Česko navštívila celá řada nositelů Nobelovy ceny.

Jiří Pavlica už 25 let stojí v čele souboru Hradišťan, jehož hudba, spojující různé hudební žánry a proudy, je považována za originální fenomén české kulturní scény. Medaili dostal rovněž Kosovan Gjon Perdedaj. V září 2000 se v Praze zastal seniorky, jíž napadl dosud nedopadený zloděj. Ten pak zachránce napadl s nožem a způsobil jeho ochrnutí. Dále byl oceněn Ilja Hradecký, zakladatel občanského sdružení Naděje, které pečuje o lidi bez domova, osamělé, zdravotně postižené nebo jinak znevýhodněné. Medaili převzali rovněž dramaturg a spoluzakladatel Činoherního klubu Jaroslav Vostrý a někdejší umělecký ředitel festivalu Smetanova Litomyšl Vojtěch Strítěský. Mezi významnými lékaři byl přední český neurochirurg Eduard Zvěřina, který patřil mezi průkopníky mikroneurochirurgické operační techniky, ředitel Ústavu molekulární genetiky Akademie věd Václav Hořejší a vedoucí týmu medicínských aplikací liberecké univerzity Irena Lovětínská Šlamborová, která se podílela na vývoji nanovrstvy, jež dokáže zničit bakterie, viry i houby.

Z oceněných si pro medaili nemohl přijet pouze profesor Jiří Bartek, vedoucí laboratoře Cell Cycle and Cancer v Kodani, který se věnuje především výzkumu regulačních mechanismů dělení nádorových buněk a mechanismů vedoucích ke vzniku nádorů.

Jsme rádi, že náš hlubocký občan se ocitl v tak dobré společnosti a upřímně mu blahopřejeme!

Jan Lidral: Zlatý kluk, skvělý sportovec, ale také bohém

Obránce Jan Lidral, specialista na klasické bodyčky, nositel reprezentačního dresu v padesátých letech minulého století, byl výraznou osobností. Jeho příběh se klidně mohl stát předlohou pro jednu z povídek geniálního spisovatele Oty Pavla. Ale nedošlo k tomu. Hokejista se vytratil z povědomí fanoušků, socialistická společnost neměla zájem skloňovat jeho jméno. Mnoho stop po něm nezůstalo. Při vzpomínce na půl století starý titul mistrů republiky, k němuž Lidral přispěl v Českých Budějovicích, se v dostupných archivech ani nepodařilo nalézt jeho hráčskou fotografii.

Narodil se 19. března 1929 v Hluboké nad Vltavou, zemřel 24. ledna 1982 v Českých Budějovicích. Jeho táta se těžce lopotil v hlubocké sudárně. Maminka jako lesní dělnice sázela stromky. Vydělky obou rodičů rozhodně nevedly k blahobytu, přesto si druhorozený potomek (starší sestra se provdala do nedaleké Zlivi) mohl dovolit středoškolská studia a spěšně maturoval na strojní průmyslovce v Písku. Zároveň ho přitahoval sport a dá se říci, že byl všude, kde se něco šustlo.

Měl pořádnou figuru, s níž se prosazoval i proti nadupaným zámořským hokejistům. S nějakými sto pětadesát centimetry jej nebylo možné na ledě přehlédnout. Sílu nezískal v posilovně, ale tím, že využíval každé chvíli k pohybové aktivitě. Do zaměstnání z Hluboké do Velešína a zase zpátky, dohromady nějakých padesát, možná šedesát kilometrů, jezdil každý den na bicyklu. Viděno očima někdejšího sekretáře hokejových Budějovic Josefa Jelínka, připomínal Lidral fyzickými parametry Stano Jasečka, přesnou rozehrávkou Rudolfa Suchánka.

Všichni pamětníci, kamarádi a bývalí spoluhráči se shodují: Jan Lidral byl zlatým klukem, který se dovedl rozdat, a skvělým, všestranně nadaným sportovcem. Paradoxně se mu ale vrcholový sport a výhody s ním spojené, byť v dobách oficiálně proklamovaného amatérismu, staly osudnými. Se svojí společenskou povahou nedokázal odolat svodům démona alkoholu. Na sklonku pozemské pouti to s ním vypadalo bídě, ale zkazky o jeho opileckých excesech se v lidovém podání mnohdy zveličovaly. Ani jeho skon nebyl takový, jak se tradovalo.

POSEDLÝ SPORTEM

S hokejem začínal Jan Lidral pod křídly SK Zliv, jehož domovem v tuhých zimách byl rybník Bezdrav. Oproti budoucím českobudějovickým spoluhráčům, polykajícím tréninkové dávky na přesně vymezeném kluzišti na slepém rameni Malše, těžil Lidral a jeho soupeřníci z jedné výhody: gigantický obvod bezdravského rybníka jim umožňoval naježdit spousty kilometrů po zamrzlé hladině. Bruslařská stabilita pak také patřila k přednostem robustního obránce.

Hlubocký rodák však nebyl úzce specializován pouze na hokej, i když v něm nejvíc vynikl. Neváhal vyzkoušet jakékoliv dostupné sportovní odvětví, ke všemu přistupoval s úžasnou chutí a nedal se jen tak něčím odradit. Coby obounohý fotbalista se prosadil do jedenáctky SK Č. Budějovice, mající ve druhé polovině čtyřicátých let přibližně stejný zvuk, jako dnešní ligový tým.

Jeho kamarád z mládí a také spoluhráč z poslední hokejové sezóny v hlubockém dresu JUDr. Vladimír Stráský vyličil následující příhodu: »Studoval jsem na právnické fakultě. Přijel jsem domů a nestihl se ani otočit – už na mě hvízdal Honza. Pojď na tenis, křičel pod oknem. Neblbni, dělám zkoušky, musím se učit, zněla má odpověď. Tak půjdeme ráno od sedmi, volal zpátky Honza, a to jsem nemohl odmítnout. Druhý den přicházím na místo – hrávalo se u vodárny nad zámkem – a vidím Honzu,

dokončujícího úpravu kurtu. Zametal, lajnoval, sbíral napadané lístečky. Vstával o hodinu dřív, jen aby mě nezdržel a mohli jsme si zahrát.«

Lidralovu všestrannost dokládá vzpomínka dlouholetého českobudějovického hokejisty Josefa Buřiče: »Byli jsme na soustředění v Třeboni, kde se připravoval také národní tým atletů. Ve chvíli volna procházel Honza spolu s Rudou Rabetzem kolem skokanů do výšky. Stačil malý hec a hned přikročili k činu. Ruda si nastavil latku na sto osmdesát, Honza ještě o pět centimetrů víc. Oba bez jakékoliv přípravy tu výšku na první pokus zdolali!«

KARETNÍ BŘÍDIL

Ve dvaceti si zdatného hokejistu vytáhli funkcionáři českobudějovického AC Stadionu, záhy přejmenovaného na Sokol Stadion a poté SKP. Pozici sekretáře a vedoucího mužstva zastával Jan Tesař a není vyloučeno, že dal na doporučení svých venkovských kolegů, kteří své nejlepší odchovance dohazovali předním klubům. Pak se těšili z jejich úspěchů a tak trochu je připisovali i sami sobě.

Nejdřív se Lidral ořukával v přátelských zápasech – těch bývalo mnohem víc než soubojů o body – nebo v rezervním týmu. Do mistrovské soutěže naskočil na prahu slavného ročníku 1950 – 51 jako pátý bek za Charyparem, Vacovským, St. Píchou, Vl. Mizerou a pomohl v jihočeské metropoli vyválčit republikové prvenství. Roli benjamínka mu starší spoluhráči nijak nezlehčovali, býval terčem nejedné legrácky. Příkoří trpělivě snášel, ale už tehdy se začínaly projevovat jeho bohémské sklony. Před odjezdem k zápasu se třeba schoval za roh a teprve když řidič nastartoval motor, začal jakoby dobíhat a tím na sebe poutal pozornost.

NA VRCHOLU

Kraji rybníků mnoho služeb neodvedl. Vojenští páni – tehdy soudruzi – zavolali a perspektivní bek se stěhoval do ATK Praha, kde strávil dvě úspěšné sezony. Ukázali si na něj také reprezentační trenéři Tožička s Hermanem a tak se stalo, že Lidral byl členem týmu, který po tříleté pauze, vynucené nesmyslným domácím politikařením, opět vystupoval na nejvyšším fóru. Olympijský turnaj 1952, počítaný současně za mistrovství světa, na proslulém Jordal Amfi v norském Oslu byl velkým zážitkem, přestože československý tým přivezl jen bramborovou medaili. Kanaďané, Američané a Švédové byli lepší. Ještě hůř naši dopadli o rok později na MS ve Švýcarsku. S obrannými pilíři Gutem a Lidralem odehráli svěřenci kouče E. Fardy tři zápasy a museli se vrátit domů pro vyhlášený státní smutek (úmrtí prezidenta Gottwalda).

Při příjezdu českobudějovických hokejistů do hlavního města republiky se Lidral k nedávným spoluhráčům vředycky hlásil. Zašel do kabiny a vybízel kamarády, aby s ním vyrazili za zábavou. V těch časech to nebyl problém, ligové týmy většinou nocovaly v místě utkání, domů se vracely ráno. »Jednou jsme zašli do nějakého pražského baru,“ vybavuje si František Vacovský, mistr světa z roku 1949. »Honza samozřejmě něco vypil a my ho vyhecovali, aby šel zpívat. On to uměl, pro jeho pěvecké nadání se mu přezdívalo Hlubocký Cortéz. Jenže se zapletl do kabelů, spadl s pódia a strhl dolů i bubny...«

Lidralova morálka nepatřila zrovna do výkladní skříně Československé lidové armády. Vojáci přestali na hráčovy služby reflektovat, všemi deseti ale po něm sáhlo karlovarské Dynamo.

Také zde náležel Jihočech k hlavním oporám účastníka nejvyšší soutěže. »Nástup karlovarských hokejistů na ledovou plochu stadionu u městské tržnice provázel zvláštní rituál,« všiml si funkcionář Josef Jelínek. »Hráči přibrzdili u devátého sloupu a klaněli se hloučku příznivců, který se v tom místě scházel – sestával převážně z vrchních číšníků lázeňských kaváren, kde se točily slušné peníze. Borci, alespoň ti klíčoví, dostávali od těchto osobních sponzorů po zápasech příspěvky ve výši až pěti set korun, což bývala nemalá částka. Kroky milácků publika pak často vedly do vyhlášeného baru Kakadu.«

Absolutním vrcholem Lidralovy sportovní dráhy byla účast na mistrovství světa 1955 v německých městech Krefeldu, Düsseldorfu, Dortmundu a Kolíně nad Rýnem. Na krk si pověsil bronzovou medaili, v konkurenci žvýkajících suverénů z kolébky hokeje a nabuzené sborné komandy, bojující v tankistických helmách, to znamenalo obrovský úspěch. Zápas s Kanadou, reprezentovanou týmem Penticton V'es, jehož první útok tvořili famózní bratři Dick, Bill a Grant Warwickové, byl pro naše hráče zážitkem z kategorie snů. Lichotivý výsledek 3:5 pomohl zařadit i plejer s jihočeskou krví. Doslova přitom hltal očima skvělou instruktaž kanadských borců v provádění bodyčeků, které sám jedinečným způsobem vypiloval do svého herního repertoáru.

OSTRAVSKÁ PĚTILETKA

Zásahem vyšší moci – šlo o zájmy reprezentace lidové demokratického zřízení – byl obránce Lidral předisponován z Karlových Varů do Ostravy. Tam po boku dalšího reprezentanta Václava Bubníka měla být zesílena jeho použitelnost pro národní mužstvo. Leč použít už nebyl... Přesto odehrál ve vítkovickém dresu řadu vynikajících zápasů, zúčastnil se památného zájezdu do Číny v roce 1957, na ligovém ledě slavil dvakrát čtvrté, jednou třetí a šesté místo. Ve své poslední vítkovické sezoně 1959 – 60 už neslavil: po rychlém výkonnostním poklesu skončil tým jedenáctý a doprovázen dvanáctou Opavou soutěž opustil.

Oddílového druhu charakterizoval vítkovický a reprezentační brankář Josef Mikoláš: »Jeho předností byla zejména hra tělem, měl fyzické dispozice pro kontaktní hokej a v lize patřil k těm obráncům, kterých se útočníci nejvíce obávali. Publikum ve starém ostravském zimáku mu nadšeně aplaudovalo. V roce 1959 před mistrovstvím světa hrál v Ostravě mužstvo Spojených států jeden z posledních přípravných zápasů proti Vítkovicím.

Honza bodyčekoval Američana McVeye u mantinelu tak tvrdě, že ho museli dávat dohromady v nemocnici na Fifejdách. Patřil k největším bojovníkům, nikdy mu nescházel elán a obětavost, ctil brankáře a snažil se jim usnadnit jejich činnost. Loučil se ale nešťastným momentem. V utkání s Pardubicemi 3. ledna 1960 potřebovaly Vítkovice alespoň remizovat, aby se zachránily. V poslední minutě za stavu 2:3 jel při power play na opuštěnou branku pardubický Karel Mach, před ním couval už jen obránce Lidral. Co se nestalo – na modré čáře Lidral upadl a Mach měl volnou cestu k tomu, aby poslal ostravský tým do druhé ligy...«

Ostravská pětiletka byla zlomová pro jeho kariéru i celý zbytek života. Na severu Moravy ztratil Jan Lidral zbytky vůle bojovat proti nástrahám, plynoucím z nadbytku volného času, finančních prostředků a hospodských přátel. Společně s většinou klubových druhů byl veden jako zaměstnanec stavebního oddělení Vítkovických železáren, za šéfa měl člena hokejového výboru Františka Moškoře. Podnikovou vrátnici ale téměř neprocházeli. Zato výplatu dostával vždycky včas, dokonce prý mu ji nosili až do lokálu. Na Ostravsku se hodně pilo. Do dolů či hutí přijížděli chlapi za výdělkem ze všech koutů vlasti, většinou bez rodin. Po těžké práci, při níž si nebyli jisti zdravím ani životem, se havíři a dělníci museli odreagovat. Dát si pivo nebo panáka se slavným sportovcem bylo potěšením pro každého.

SMUTNÝ KONEC

Československé hokejové slavojáci v šedesátém roce suverénně vyhráli druhou ligu, přidali triumf v obřím Spartakiádním turnaji a po ročním

půstu opět zakotvili mezi elitou. Posilou týmu se měl stát Jan Lidral. »Ale už to nebyl ten Lidral, jak jsme ho znali z předešlých let,« charakterizoval svého kolegu ligový obránce a později novinář Petr Turek. »Přišel s nadváhou, takže přednosti, kterými se mohl blýsknout, nebyly tolik patrné. Už moc nestíhal, pouze přesná přihrávka mu zůstala. Byl typický tím, že chodil v umaštěném montgomeráku a pod pažďí nosil aktovku, skrývajíc jeho fotografie z národního mužstva, které v hospodách za štamprli ukazoval.«

Tekutý chléb mu chutnal v kteroukoliv denní dobu, ať se hrálo nebo ne. Cestou na stadion se rád zastavil U Soudku v československé Široké ulici. Málo platné byly pokusy dr. Nekováře, mezinárodního fotbalového rozhodčího a svého času předsedy hokejistů Slavoje, jenž se v den utkání Lidralovi věnoval, v hlubockém Podhradu s ním mastil karty a dohlížel, aby Honza neproléval hrdlo. Zápasů v zeleném dresu s bílými hvězdičkami odehrál někdejší reprezentant jen pár. Podle výpovědi Josefu Jelínka a Buřiče, pouze v detailech se různých, došlo k Lidralovu vyhazovu asi takto:

Jan Lidral proflámoval noc ve známé vinárně Savoj kousek od nábřeží Malše, k budějovickému zimáku co by kamenem dohodil. Ráno si v hokejové šatně podložil hlavu svojí diplomatkou a zmožen se oddal spánku. Ze sna jej probudil trenér Zlatko Červený. »Honzo, tys přijel prvním ranním autobusem z Hluboké?« »Jo, jo.« »Dýchni na mě, kolik jsi toho vypil?« »Asi tři piva.« Kouč nebyl s verzí svého svěření spokojen. Tušil, odkud vítr fouká. Pozdržel odjezd autobusu k mistrovskému utkání do Brna a došel se přeptat na místo činu. S vysavačem zápolící uklízečka potvrdila, že populární hokejista v podniku nad ránem ležel na koberci. Zlatkovi Červenému došla trpělivost, vyřadil Lidrala z kádru a povolal mladého Standu Bauera.

Zůstalo ironií, že pod Špilberkem vyhlížela hokejistu Lidrala jistá lékařka z Olomouce, která ho měla ráda. Ale nedočkala se. Možná by ho po svatbě vyléčila... Nějaký čas ještě trénoval s ligovým týmem, svou životosprávu však nedokázal změnit a místočko na střídačce definitivně ztratil. Jednu sezónu pak odehrál v rodné Hluboké. Měl podaný přestup do Milevska, ale tam už se neukázal. Střídal zaměstnání, práci však, jak se říká, nevynalezl. Naposledy dělal hlídače na hlubocké pile. Přivodil si tam úraz při pádu z kola mezi klády. Skoro doslova ho magnetizovaly nálevní pulty. Jeho vrávorající postava patřila ke koloritu hlubockého podzámčí.

Podle slov dr. Stráského i všech ostatních, kteří na Jana Lidrala dodnes v dobrém vzpomínají, býval tento hokejista přitažlivým typem, opačné pohlaví jej bez ustání obletovalo. »Honza ale neměl na děvčata štěstí. Jeho přístup k ženám byl totiž takový zvláštní,« znělo diplomatické konstatování pamětníků. Do chomoutu se nikdy nehrnul, ale přeci v něm uvízl. Jeho vyvolenou se stala Marcela Klöcknerová z Hluboké. Lidral vyženil syna, s paní Marcelou měli děvčátko. Žili společně v Praze, kde se hokejista podílel na začínající stavbě metra, jejich svazek však nevydržel.

Poslední léta trávil Jan Lidral v domácnosti se svojí maminkou. Bydleli v domku, přilepeném ke skále, naproti dnešnímu plaveckému areálu na Hluboké. Vysloužilého sportovce zlobilo srdíčko. »Jednou se mu udělalo špatně a maminka chtěla volat pohotovost,« řekl o situaci, obestřené mnoha dohady, Lidralův spoluhráč z hlubockého mužstva Antonín Beneš. »Honzu dělala představa pobytu v nemocnici a zvolil útek z domova. Nalehko oblečený – bylo to koncem ledna – nedošel daleko. Přitížilo se mu. Sedícího na bobku a opřeného o hranici dříví jej spatřila sousedka, která šla nakupovat. Myslela, že je opilý. Když se vracela, stále tam byl. Teprve tehdy ztropila poplach. Silně podchlazeného Honzu odvezli, ale bylo pozdě. S oboustranným zápalem plic druhý den vydechl naposledy.«

Vedení klubu HC Hluboká Knights, účastníka jihočeského krajského přeboru, zavedlo v sezoně 2002 – 2003 pěknou tradici. Před každým mistrovským utkáním v domácí Kuki aréně vzhazuje úvodní buly některý z bývalých hráčů. Jménem Jana Lidrala čestný akt provedl doktor Stráský. Na výborného hokejistu se nezapomnělo.

Ladislav Lhota, článek z webu HC České Budějovice

FOTO: JAN PIRGL

Finálové zápasy baseballové baráže o extraligu

Místní baseballisté sice další účast ve finále Českomoravské ligy letos proměnili v kýžený titul, ale v následné baráži o postup zůstali těsně za extraligovými branami... Rozhodl o tom duel na Hluboké, ve kterém domácí podlehl týmu Tempo Titans Praha 0:8, celkově pak 2:3 na zápasy. Soupeř si tak vybojoval záchranu v nejvyšší soutěži, zatímco Hluboktí mají o motivaci pro další rok postaráno – ke dvacetinám oddílů byl postup stylový dárek! I proto David Štátný nedělá z prohrané baráže tragédii: »Snad příští sezonu... Máme pořád mladý tým, který se ještě zlepšuje,« tvrdí. Družstvo nabitě hlubockými odchovanci, kteří v kádru postupně nahradili někdejší extraligové pionýry, narazilo na soupeře v čele se dvěma Američany. Jeden z nich, nadhazovač Jeffrey Guthridge, dovedl Titány na Hluboké k pátému vítězství v sérii. »Klíčové bylo, že jsme ho nedokázali rozpálit. Když už jsme se do jeho nadhozu trefili, mířil odpal na pozici,« líčí David Štátný a doplňuje, že Guthridge patří na svém postu v extralize mezi lepší průměr. Přes jednoznačné skóre Hluboktí drželi s Tempem krok do páté směny (0:1), než musel odstoupit se zraněným kotníkem právě David Štátný. Pak se sen o extralize začal domácím bortit pod rukama. »Nebyli jsme schopni Američana ubránit, na takové hráče nejsou naši pákari z Českomoravské ligy zvyklí,« konstatuje první muž oddílu. Podle něj má cizinec atypické nadhozy. Míček, katapultovaný z jeho ruky, ve vzduchu nepříjemně stoupá a zase klesá. Prvního muže oddílu mrzí, že jeho tým před množstvím diváků nebodoval. »Škoda, přišlo jich opravdu hodně,« ocenil kulisu. Pro účastníka posledního MS juniorů Martina Mužíka to možná byla rozlučka. »Asi odejde do extraligové Kotlářky, aby se zlepšil. Ligu bychom měli být schopni zvládnout i bez něj,« míní předseda Hluboké, jenž by rád přivedl do týmu domažlického Tomáše Strádala, aby příště mohl nastoupit nejen v základní části, ale i v play off a v případné baráži. »Je to zklamání, ale jsme první v lize, což je super. Prohrát 2:3 na zápasy s týmem z extraligy není žádná ostuda,« podotýká

David Štátný. Hluboké odpadly starosti se sháněním milionu korun, který by do extraligy jako věno od sponzorů potřebovala. A rázem tolik nehoří ani úpravy problematického hřiště. »Po dešti bývá v katastrofálním stavu! Potřebujeme sehnat peníze, abychom jej po deseti letech provozu zrekonstruovali,« ví předseda. Trenér Michal Kapr hráčům po zápase poděkoval za vydařenou sezonu. »Hlavní je titul. Kdybychom postoupili, byla by to třešinka na dortu,« uzavírá David Štátný.

Michael Kalinics, Českobudejovický deník

Baseballové náborové a kroužky ve školách

Záříjové náborové do kroužků baseballu přinesly velmi povzbudivé výsledky. Na 4 školách, kde kroužky dlouhodobě vedou hluboktí trenéři, se povedlo získat hodně nových dětí a pokračuje i spolupráce s dalšími školami.

Vraťme se nejdříve zpět do minulosti. V roce 2010 rozjel nebo začal vést náš klub kroužky na těchto školách: ZŠ Borek, ZŠ Hluboká, ZŠ Vltava, ZŠ Vodňany. Současně existovala příprava dětí přímo pod klubem Sokol Hluboká. Z těchto pěti zdrojů pochází dnes 90 % dětí v kategoriích U12 a U10. Rok 2011 byl ve znamení pokračování dobře nastartovaných kroužků. Loni náborové na školách nebyly úspěšné (vyjma Borku), děti v kroužcích odrůstaly a nové nepřicházely. Konečně letos náborový tým dětí zaujal a přivedl do kroužků novou vlnu dětí z 1.-3.tříd.

Velkou zásluhu na novém boomu má oblastní rozvojový manažer jižních Čech Jakub Mařík, který v srpnu, září a říjnu se školami komunikoval, navštěvoval je a společně se svým týmem (Standa Hejný, Tomáš Špilauer, Filip Hošna) předváděl na školách ukázkou zjednodušené hry t-ballu tzv. bee ball. S touto novou strategií náborů přijel na Hlubokou celorepublikový rozvojový manažer Marián »Čočo« Krásný, který vedl 10. září krátkou kliniku pro rodiče a 11. září byl přítomen náboru na ZŠ Hluboká.

V současnosti aktivně působí kroužky t-ballu na 4 školách. Ve všech je 15–20 dětí převážně 1.–3.tříd:

ZŠ Hluboká - trenéři: Lenka Dvořáková, Radek Drmota, Kuba Kubata, Vojta Černý, Kája Dvořáková – pátek: 14.00 - 15.00

ZŠ Vltava - trenéři: Jakub Mařík (dočasně), Standa Hejný, David Smetana – čtvrtek: 14.00 – 15.00

ZŠ Máj - trenéři: Jakub Mařík, Dana Švantnerová, Filip Hošna – středa: 13.30 – 14.30

ZŠ Borek - trenéři: Radek Drmota, Vašek Punda – středa: 13.40 – 14.45

Klub má snahu vytvořit kroužky také na ZŠ Zliv a ZŠ Týn nad Vltavou Hlinecká. Kuba Mařík jednal a předváděl ukázkou i na dalších školách. V Nových Hodějovicích hrají děti bee ball při tělocviku. Na ZŠ Oskara

Nedbala, Pohůrecká, Baarova a Mladé byl na překážku nezájem ze strany vedení, malá tělocvična či zaměření školy na jiný určitý sport.

Cíle klubu v podzimních a zimních měsících:

- kvalitně vést kroužky
- vytvořit z dětí v kroužcích nový tým přípravy U8 s dalším tréninkem v prostorách sokolovny
- uspořádat zimní meziškolní turnaje
- vyvíjet aktivitu (vznik kroužků, pomoc s trénováním, komunikace s vedením klubu), která by pomohla oživit mládež v klubech Angels České Budějovice a Tygři Zliv... a mnoho dalšího...

Aktuality golfového klubu - Redesign 2013

Golfisté se mohli radovat z toho, jak jim přeje počasí i v říjnu, přejme jim i příjemný listopad, aby hlubocké hřiště mohli využívat i v zimních měsících. I pro nás ostatní si přejme příjemné podzimní počasí. V tomto a následujících měsících přineseme pár lekcí seznámení s golfem. Protože tento sport na Podskalské louce je jeden z těch, který můžete provozovat v jakémkoli věku. A možná stojí za zamyšlení, proč ho nezkusit...

Proč začít s golfem?

Výhody proti jiným sportům

▪ Golf není kuriozita vyhrazená omezenému okruhu vyvolených, ani sport snobů a zbohatlíků. Je to celosvětově jeden z nejrozšířenějších sportů; ve Skotsku, v Irsku či Spojených státech je golf naprostou samozřejmostí a je masově provozován jako lidová zábava.

▪ Golf je výjimečně relaxační záležitost – představuje velmi přirozený pohyb v krásně upraveném přírodním prostředí. Proto je optimální protívahou dnešního sedavého životního stylu. Rovnoměrně zatěžuje motorický aparát člověka a ve své rekreační podobě nevyžaduje extrémní jednorázové vypětí a namáhání netrénovaného organismu – golf je proto možno na slušné úrovni provozovat do velmi pozdního věku.

▪ Golf je nekontaktní sport, kdy každý hráč hraje svoji hru svým míčem. Odpadají tak problémy, jež známe například z tenisu, kde stačí nevelký rozdíl v úrovni obou hráčů a hra se pro oba stává utrpením. V golfu to neplatí. Tady ani značný výkonnostní rozdíl není hře na překážku a díky »handicapovému systému«, který je vysvětlen dále, spolu mohou smysluplně hrát a soutěžit i hráči odlišné výkonnosti a věku. Golf je proto velmi vhodný i jako rodinný sport, který umožňuje zábavu a společnou dovolenou všem generacím. A protože je v průběhu hry možné, aby spolu hráči volně komunikovali, je vyhledáván i pro tento jeho společenský charakter.

▪ Golf je silnou motivací pro cestování. Každé hřiště má originální design, vychází z jiného typu krajiny a rostlinstva a před hráče klade nové

úkoly. Objevování nových golfových destinací dnes už doslova po celém světě znamená příjemné a nikdy nekončící dobrodružství.

▪ Golf je napínavý a krásný, což pochopily desítky milionů lidí ve všech koncích světa. Je to hra, která rovnou měrou zaměstnává tělo i mysl člověka, jeho fantazii, hra, která je založena na přísných pravidlech a silné etice.

▪ Podařená rána a míč, který jsme vyslali k cíli, to jsou silné vjemy, které dokáží okouzlit i zatvrzelé duše. I proto golfu snadno propadnete. Hlavně nepodléhejte dojmům, že je tato oblast nově příchodím uzavřena, nebo že se vůči nim chová nepřátelsky. Golf je přátelská hra a jako takovou ji vnímejte.

Golfisté na Hluboké už dnes plánují, čím vylepší hřiště v zimě pro příští sezónu, a tím vás tak navnadili na sezónu 2014.

V plánu tuto zimu mají:

- ostrovní green u jamky č. 2
- vytvoření podélné »vodní laguny« mezi jamkou č. 16 a 13
- vytvoření poloostrovního greenu u jamky č. 12
- zatrubnění většiny příčných vod ve fervejích na celém hřišti
- položení dalšího odvodnění na fervejích
- intenzivní zahradnické práce
- protipovodňová opatření na Poříčské louce
- redesign mokřadu u odpaliště jamky č. 18.

FOTO: JAN PIRGL

PLACENÁ INZERCE

STEJSKAL

Century 21.

STEJSKAL

Jihočeská realitní kancelář s dlouholetou tradicí

NA TRHU OD ROKU 1992

bezpečný prodej Vaší nemovitosti

Zajistím veškeré služby v oblasti realit, zprostředkuji prodej, pronájem nebo poptávku, konzultace zdarma.

Realitní makléř ve Vašem městě: Mgr. Jana Vítů

608 036 027, jana.vitu@century21.cz

Podzimní výlovy

FOTO: JAN PIRGL

Soutěž s paštikou!

Odpovězte správně na otázku
a vyhrajte dobrotu u Mauzů!

Celkem dvě paštiky firmy
MAUZ s. r. o. se umístily v roce
2013 na 2. místě v soutěži
Chutná hezky jihočesky, v
kategorii Masné výrobky te-
pelně opracované. Víte, které
to byly?

Správnou odpověď pište
sms na tel.
775 622 006

Výherce získá chutnou
odměnu přímo od Mauzů.

Nadstandardní vyšetření srdce a rakoviny

Vyšetření i pomocí speciálních přístrojů.

Ceník:

- ♥ balík srdce 1600 Kč + bonus vyšetření lékařem
- ♥ balík cévy 1400 Kč + bonus vyšetření lékařem
- ♥ balík prevence rakoviny 3400 Kč
- ♥ konzultace jakéhokoliv zdravotního problému,
cena dle dohody

MUDr. Blanka Kočišková

tel. 721 821 635, info@vysetrenisrdce.cz

Žižkova 1, Č. Budějovice

www.vysetrenisrdce.cz, www.vysetrenirakoviny.cz

centrum
preventivní
medicíny

PLACENÁ INZERCE

Setkání duchodců

Město Hluboká nad Vltavou spolu se sociální komisí Vás srdečně zve na tradiční setkání duchodců v hotelu PARKHOTEL v Hluboké n/Vlt. ve středu 13 listopadu 2013 od 14:00.

PROGRAM:

1. Zahájení
2. Kulturní pořad dětí ZŠ
3. Vystoupení starosty města, dotazy
4. Seznámení se sociální problematikou, dotazy
5. Občerstvení, hudba k tanci i poslechu

Odjezdy z autobusových zastávek:

Hroznějovice 13.00, Kostelec 13.10, Líšnice 13.15, Poněšice 13.20, Zámostí u Pulců, 13.30, Zámostí u mostu 13.35, Příjezd k Parkhotelu 13.40, Jeznice 12.45, Purkarec 12.55, Munice náves 13.10, Zvolenovská 13.25, Bavorovice u hospody 13.35, Příjezd k Parkhotelu 13.45. Zastávka u Parkhotelu pro vystoupení.

Odjezd autobusů zpět v 18.30.

Mikulášská nadílka na Vondrově

KONĚ VONDROV JTY HOLIDAY HORSES CLUB HLUBOKÁ NAD VLTAVOU srdečně zve všechny děti a jejich rodiče na

MIKULÁŠKOU NADÍLKU VE DVOŘE VONDROV

Mikuláš se svou andělskou – čertovskou družinou i letos přijede na koni a přiveze s sebou překvapení a dobrou náladu!

2. prosince 2012 od 16.30 v jezdecké hale Dvora Vondrov.

Srdečně jsou zvány všechny děti, i letos je »vstupenkou« klubová placka (kterou získávají děti při pravidelné účasti na vondrovských aktivitách) nebo namalovaný obrázek Mikuláše, čerta a anděla (namalovaný pastelkami, vodovkami atd.) Těšíme se na vás!

FOTO: ILONA KRÁLÍKOVÁ

Přijďte ochutnat svatomartinská vína

Vinotéka U Váchů, Pražská ulice, Zámostí, si vás dovoluje pozvat na martinská a mladá vína.

Informace: 606 60 30 92

Pilates v Sokolovně

Lámáte si hlavu co dát svým blízkým k Vánocům? Nebo si chcete nadělit něco pro sebe? Co třeba podpořit zdraví? V podobě DÁRKOVÉHO POUKAZU můžete věnovat NOVÝ KURZ cvičení PILATES pro začátečníky od LEDNA v SOKOLOVNĚ.

Základem Pilates je správná práce centra síly = středu těla a správné dýchání. Autor metody J.H.Pilates kladl velký důraz i na další aspekty pohybu. K hlavním principům patří přesnost a kontrola. Důležité je celkové provedení cviku, ne konečná fáze cviku (např. jak hluboko se předkloníte). Stejně tak platí, že kvalita má přednost před kvantitou. Počet opakování je poměrně nízký (5 – 10x), ale tím zvyšujeme přesnost, soustředění a plynulost pohybu. Definice PILATES není až tak důležitá jako pocit, který z Pilates budete mít Vy.

Základní kurz 8 lekcí PILATES AN(N)O! v Sokolovně Hluboká nad Vltavou poběží

v ÚTERÝ. Začne se úvodní hodinou v úterý podvečer dne 14.1.2014 (přesný čas bude upřesněn). Cena kurzu včetně základního průvodního manuálu ke cvičení je 1250 Kč.

Přihlášky s Vaším jménem, telefonním číslem, e-mailem a poznámkou Hluboká, rok narození nebo Dárkový poukaz zasílejte na: anno@pilatesjitka.cz nebo pilates.jitka@centrum.cz nebo tel. 777 044 137.

Reference a více informací na:

www.pilatesjitka.cz

Těší se na Vás instruktor PILATES Balanced Body University, FYZIOPilates, BOSU, PRENATALPilates, Pilates po porodu, SENIORPilates

ing. Jitka Moulisová

O Montessori v MC Pomněnka

MC Pomněnka České Budějovice ve spolupráci s MC Hluboká nad Vltavou srdečně zve odbornou, rodičovskou i laickou veřejnost na přednášku o vzdělávání dětí metodou Montessori. Přednáška se koná dne 19. listopadu 2013 od 17,30 hod v MC Pomněnka, Plachého 272/25, České Budějovice. Dejte svým dětem šanci uplatnit své vlohy na 100%, bez stresu a svobodně. Naučte je přirozené zodpovědnosti ke svému chování.

BEZPLATNÁ INZERCE

■ BLUEBERRY SHOP U KOSTELA:

už od října opět doplňujeme oblečení – sekáč každých 14 dní, za příznivé ceny, dovoz Anglie, Německo, Švýcarsko, značky GEORGE, NEXT, DISNEY, CHEROKEE, H&M. Doplnky nové – punčocháče, čepice, šály, pyžamka, ponožky, spodní prádlo licenční značky!!! Otevřeno PO-PÁ do 17h.

■ **Prodám dvoje wafky** (3kW, 1kW), zachovalé a plně funkční. Cena 500Kč za oba kusy. Místo odběru Hluboká nad Vltavou, Palackého ul., kontaktní telefon: 776 166 207.

KC Panorama

Vstupenky možno rezervovat nebo zakoupit v pracovní dny od 8.00 – 10.00 hodin, nebo jednu hodinu před začátkem představení. Rezervované vstupenky nutno vyzvednout nejpozději 30 minut před začátkem představení, poté budou uvolněny k prodeji!

Sobota 2. listopadu – Hra na hraně. USA

2013. Krimi/drama. Režie: Brad Furman. Hrají: Ben Affleck, Justin Timberlake, Gemma Arterton. Las Vegas – město her a noví gangsteři už nesahají po zbraních, ale po složitých algoritmech. Dolby digital, přístupný od 15 let – české titulky.

Pátek 8. listopadu – Gravitace ve 3D. USA

2013. Sci-fi/drama/thriller. Režie: Alfonso Cuarón. Hrají: Sandra Bullock, George Clooney. Jediný způsob na záchranu a návrat na Zemi spočívá v pokračování dál do vesmíru. Dolby digital – přístupný, české titulky.

Sobota 9. listopadu – Nejvyšší nabídka. Itálie

– 2013. Drama/romantický. Režie: Giuseppe Tornatore. Hrají: Geoffrey Rush, Jim Sturgess, Sylvia Hoeks. Ve starém domě se skrývá ta, po které vždy jen snil a která jej přitahuje víc a víc... Dolby digital – přístupný od 15 let, české titulky.

Pátek 15. listopadu – Komorník. USA 2013.

Životopisný/drama. Režie: Lee Daniels. Hrají: Forest Whitaker, John Cusack, Lenny Krawitz. Příběh E. Allena, černocho, který pracoval jako sluha v Bílém domě od roku 1952 až do roku 1986. Dolby digital – přístupný od 12 let, české titulky.

Sobota 16. listopadu – U konce světa. Anglie

2013. Komédie/sci-fi/akční. Režie: Edgar Wright. Hrají: Simon Pegg, Nick Frost, Martin Freeman, Rosamund Pike. Z pivní soutěže se rázem stane záchran celého lidstva. Dolby digital, české titulky.

Sobota 23. listopadu – Thor: temný svět ve 3D

USA 2013. Fantasy/akční/dobrodružný. Režie: Alan Taylor. Hrají: Chris Hemsworth, Natalie Portman, Kat Dennings. Asgardský bůh hromu Thor stále usiluje o mír v celém vesmíru. Dolby digital – přístupný, český dabing.

Středa 27. listopadu – Battle of the year ve 3D

USA 2013. Hudební/komédie/drama. Režie: Benson Lee. Hrají: Josh Holloway, Josh Peck, Chris Brown. Pro tanečnický breakdance je battle jako olympiáda – co všechno jsou schopni pro ni udělat? Dolby digital přístupný, české titulky.

Čtvrtek 28. listopadu – Křídla vánoc. ČR

2013. Drama. Režie: Karin Babinská. Hrají: Richard Krajčo, Vica Kerekes, Jakub Prachař, Viktor Preiss. Dostanou možnost něco si přát a jejich život se tak rozeběhne směrem, který si určili. Dolby digital, přístupný od 15 let.

Začátky představení v 19.00 hodin.

Dětská představení

Pátek 1. listopadu – Turbo ve 3D. USA 2013.

Animovaný/rodinný/komédie. Režie: David Soren. 17.00 hod. Turbo je malý obyčejný šnek, který má velký sen – žít život hlemýžďím tempem. Český dabing.

Čtvrtek 21. listopadu – Univerzita pro příšerky ve 3D. USA 2013.

Animovaný/rodinný. Režie: Dan Scanlon. 17.00 hod. Mike a Sulley, dva úhlavní nepřátelé, se musejí spojit a spolupracovat a napravit své průšvihy. Český dabing.

Komorní scéna

Středa 13. listopadu – »Cestujeme po světě«

Jižní Korea – vyprávět bude Mgr. Zdeněk Píkl. 17.00 hod. Sál KC Panorama

Připravujeme

Neděle 1. prosince – Adventní trh. Nádvoří

Knížecí dvůr. 9.00 - 16.00 hod. Lidová řemesla, vůně vánoc, kapři, občerstvení ad.

Sobota 21. prosince – Česká mše vánoční

– Hej, mistře! Orchestru Musica da camera, pěvecký sbor Perchta, dirigent – Petr Píša. V 19.30 hod. Kateřina Chromčáková – soprán, Martina Kučerová – alt, Pavel Chrástanský – tenor, Zdeněk Kápl – bas.

AJG

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou

Výstavy

Gotické umění / Malířství a sochařství

stálá expozice

České sochařství 20. století

stálá expozice

Flámské a holandské malířství 16.–18. století

stálá expozice

Wortnerův dům

AJG v Českých Budějovicích, U Černé věže 22.

Výstavy

Xénie Hoffmeisterová

15 minut před usnutím 24. 10. – 8. 12. 2013

Odborná přednáška 14. 11. v 17.00 hodin

Ztracený poklad Karlovy univerzity. Přednáší Stanislav Motl.

Mezinárodní muzeum keramiky v Bechyni

Výstavy

Mezinárodní keramická symposia

1966 – 2012 – stálá expozice

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou, 373 41 Hluboká nad Vltavou

Tel.: + 420 387 967 041

e-mail: sekretariat@ajg.cz, ajg@ajg.cz

www.ajg.cz

Pořady pro školy na objednávku: zimova@ajg.cz

Výstavní sály otevřeny denně:

Hluboká nad Vltavou / Alšova jihočeská galerie květen 9.00 – 16.00

České Budějovice / Wortnerův dům / celoročně 9.00 – 18.00

Bechyně / Mezinárodní muzeum keramiky / prohlídky na základ tel. domluvy

Každou neděli a ve státní svátky volný vstup do všech expozic a výstav AJG.

Změna programu vyhrazena!

Divadlo

sobota 23. 11. 2013 představení BABIČKA,

divadlo Na Fidlovačce Praha. Hraje: Eliška Balzerová, Iva Pazderková a další... a hlavně děti. představení začíná v 15 hodin, odjezd do Prahy ráno.

Vstupenka včetně dopravy 650 Kč, info p. Bezděková

tel. 728 194 574, volat prosím po 16. hod.

E-mail: bezdekova.jitka@seznam.cz

Galerie Knížecí Dvůr

říjen až prosinec 2013

Kolektivní výstava a Vánoční inspirace

**Pokud vám nevadí odřená pračka,
rozbalená lednice či televize...**

**NAVŠTIVTE NAŠÍ
SPECIALIZOVANOU
PRODEJNU**

A NAKUPUJTE SE SLEVAMI

až 80%

CERTIFIKOVANÝ
OBCHOD

Vše jednoduše i na splátky

Vrbenská 197/23, České Budějovice, +420 389 603 003

www.levneELEKTRO.cz

RADOST Z NÁKUPŮ